

ฝันสีทอง

เรื่อง: กยก.

ปก: PhetchiiPolly

พิสูจน์อักษร: Marirene

จัดทำครั้งที่ 1: มกราคม 2565

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: lamuntheory@gmail.com

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)

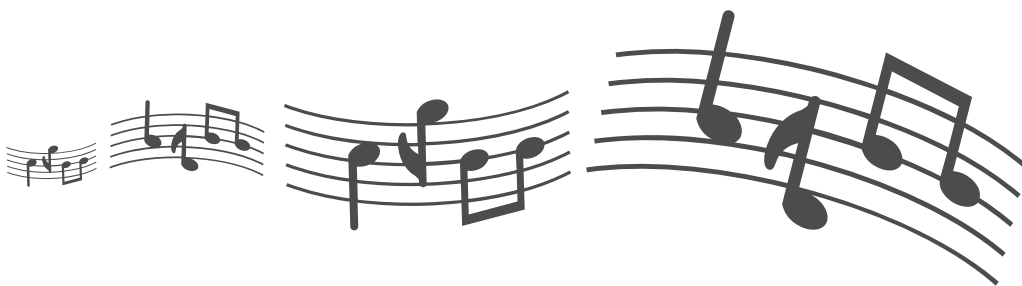
“ในอนาคตพี่ตี่รักเค้ามาก ๆ เลยรู้หรือเปล่า”

“แล้วไง ก็ปัจจุบันไม่ได้รัก”

สามีสุดที่รักกลับเป็นชาใส่กันซะงั้น

คอยดูเถอะยังงิปลาทุก็จะทำให้พีดนตรีกลับมารักกันได้!

ใครยังเฝ้ารอ รอเธอสมำเสมอ
เขามีเพียงเธอคนเดียวสถิตในใจ

พ.ศ.2574

“หมอเสียใจด้วยจริง ๆ ครับ”

“ไม่จริงใช่ไหมครับ หมอบอกผมสิว่ามันไม่จริง เมียผมยังไม่ตายใช่ไหมครับ!
หมอ! บอกผมสิ!”

“ไอ้ตริใจเย็น ๆ ก่อน!” ขุนรีบเข้าไปดิ่งแขนเพื่อนไว้ก่อนที่มันจะเข้าไป
ซัดหน้าคุณหมอ **ดนตรี** สะบัดตัวออก ทรวดนั้งลงกับพื้น ร้องไห้โฮออกมาอยู่หน้า
ห้องคลอด มันร้องไห้หนักมาก โวยวายเสียงดังลั่นทำทุกคนแตกตื่นไปทั่วโรงพยาบาล
เป็นเพื่อนกันมาสิบกว่าปี เขาไม่เคยเห็นไอ้ตริร้องไห้เหมือนใจจะขาดตายมาก่อนเลย

ขุนทำอะไรไม่ถูก เขาเองก็เสียใจไปกับมัน ทำได้แค่เข้าไปกอดเพื่อนไว้ ตบเบา
พูดปลอบมันเท่าที่จะทำได้

วันที่ทุกคนควรจะมีความสุขมากที่สุด วันที่ทุกคนรอคอยมาตลอดเก้าเดือน
วันที่ลูกไอ้ตริคลอด กลับเป็นวันที่เมียของไอ้ตริตาย

น้องปลาตายแล้ว

“อี๊ก อี๊อ มันไม่จริง...อี๊ก...ใช่ไหมวะ” คนตรีถามเสียงขาดห้วง ปลอ่ยให้น้ำตาเปื้อนข้างแก้ม หัวใจของเขาแหลกสลาย มันไม่จริงใช่ไหม ปลาหูยังไม่จากเขาไปใช่ไหม ช่วยบอกเขาทีว่าน้องแค่กลับไป ไม่นานจะตื่นขึ้นมาบอก ‘พีตริ เค้ารักพี’ เหมือนทุก ๆ วัน

...ทำไมปลาถึงทิ้งพีไปแบบนี้ล่ะ แล้วต่อไปนี้พีจะอยู่ยังไง

“กูอยากตาย อยากตายตามน้องไป”

“ไอ้ตรี้! พุดเหี้ยอะไรของมึงวะ!” ขุนกระซาคคอเสื้อเพื่อน กำมันไว้แน่นจนเส้นเลือดขึ้น ยิ่งเห็นสายตาปวดร้าวของเพื่อนสนิทที่มองมาที่เขาอย่างว่างเปล่า เขายังรู้สึกกลัวใจของไอ้ตรี้มาก

เพราะมันสามารถตายตอนนี้ได้เลยจริง ๆ

“แล้วลูกมึงจะอยู่ยังไง! หรือมึงคิดว่าปลาหูจะดีใจที่มึงทิ้งลูกไปอยู่กับน้องมันอะ!”

“กูอยู่ไม่ได้หรอกขุน อี๊ก ไม่มีน้องกูอยู่ไม่ได้” คนตรีส่ายหน้าบอกทั้งน้ำตาที่ไหลพรากอย่างไม่รู้จบ เขาจะใช้ชีวิตในแต่ละวันโดยที่ต้องยอมรับว่าโลกนี้ไม่มีปลาหูอีกแล้วได้อย่างไร

“แล้วลูกมึงล่ะ! มึงไม่รักเขาเลยเหรอ!”

“กู... อี๊ก”

“ลูกที่น้องปลาหุอ้มท้องมาตลอดเก้าเดือน น้องมันเหนื่อยแค่ไหน มึงก็รู้ดีที่สุด ไม่ใช่เหรอวะ! กูรู้ว่ามึงเสียใจ แต่มึงหยุดความคิดสั้นตันที่อยากจะตายไว้ซะ! แล้วอยู่ต่อให้ได้ เพื่อลูก อยู่เพื่อปลาหุ!”

“ฮือ ฮึก”

‘ถ้าเกิดเค้าเป็นอะไรไป พี่ตริต้องดูแลลูกดี ๆ นะ ให้ลูกของเราโตมาเป็นเด็กดี’

‘พูดอะไรเนี่ย!?’

‘ไม่โมโหสิครับ เค้าก็แค่พูดเผื่อไว้ พี่ตริต้องดูแลลูกแทนเค้านะ สัญญาไหม?’

‘ไม่ให้ปลาไปไหนทั้งนั้นอะ ทำด้วยกันก็เลี้ยงด้วยกันดิ’

‘โถ พี่ตริ สัญญาก่อน’

‘สัญญาก็ได้ แต่ก็ไม่ให้ปลาไปไหนอยู่ดี ไม่ให้เป็นอะไรด้วย’

‘ครับ ๆ แต่พี่ตริสัญญาแล้วนะ’

ดนตรีไม่ได้ใส่ใจกับคำขอแปลก ๆ ของปลาหุ เขาไม่รู้ว่าน้องเป็นอะไรป่วยหรือเจ็บปวดตรงไหน เจ้าเด็กที่มีแต่ความสดใสไร้เรื่องปิดบังมันด้วยใบหน้าที่มีแต่รอยยิ้ม

ถ้าเขารู้...ถ้าเขาได้รู้....

“มึงต้องเข้มแข็งมาก ๆ นะตรี มีชีวิตอยู่ดูแลลูกแทนปลาหูไ้” เขาเงยหน้ามองเพื่อนสนิทด้วยสายตาที่พร่ามัวไปด้วยน้ำตา มองประมวลผลตามไม่ทันกับสิ่งที่ขุนบอก มันยากหนีบหายเลย เพราะคนตรีไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชีวิตนี้เขาจะเข้มแข็งจริง ๆ ได้อีกตอนไหน

ชีวิต...ที่ไม่มีปลาหูอีกแล้ว

สามปีต่อมา

“คุณพ่อขา~”

“อุก! อย่าวิ่งสิคะเด็กดี เดี่ยวก็ล้มหरोก” คนตรีอ้าแขนรับลูกสาวตัวเล็กในชุดนักเรียนเข้ามาไว้ในอ้อมกอด แซลมอนมินคำบอกของเขา ทำหน้าตื้อใส่แล้วก็หอมแก้มคุณพ่อย่า ๆ แค่นั้นเขาก็ใจเหลว ดุต่อไม่ลงแล้ว

ซีอ่อนเก่ง เหมือนใครก็ไม่รู้

“วันนี้เรียนเป็นไงบ้างคะแซลมอน สนุกไหม” เอ่ยถามพลางอุ้มลูกแนบอกเดินไปทางที่รถยนต์จอดอยู่

“ไม่ซาหนูกะคะ”

“หืม? ทำไมล่ะคะ” หลังจากทีล็อกเข็มขัดคาร์ซีตแล้วกลับมาประจำตำแหน่งคนขับรถ คนตรีขมวดค้อมองลูกสาวผ่านกระจก ใบหน้าน่ารักที่ถอดแบบของเขามาเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ เว้นแต่ดวงตากลมโตที่ได้แม่มา กำลังทำหน้ามู๋

“วันนี้ครูก็ขอให้หนูমনาตรูปครอบครัว แต่นูวาคูแม่ไม่ได้” เด็กน้อยหน้าบูดก็มนอนไม่เคยเห็นหน้าคุณแม่เลยนี่นา จะให้นูวาคูแม่ยังงี้

“คุณแม่พอขา เมื่อไหร่คุณแม่จะกลับมาคะ หนูมนอยากเจอคุณแม่” เสียงสั่น ๆ ของแซลมอนทำให้ร่างสูงชะงักนึ่ง มือที่จับพวงมาลัยคล้ายจะหมดแรงลงดื้อ ๆ

นั่นสิ เมื่อไหร่แม่ของหนูจะกลับมา พ่อก็สงสัยเหลือเกิน

ดนตรีไม่ได้อธิบายให้แซลมอนเข้าใจว่าแม่ของเธอเสียชีวิตไปแล้ว เขาเพียงแค่บอกว่าปลาหูไปอยู่ที่ที่ไกลมาก ๆ ไปโดยที่ไม่กำหนดกลับ เขาไม่เคยเอารูปถ่ายภรรยาที่เก็บซ่อนไว้ให้ลูกดู กลัวว่าแซลมอนจะงอแงกว่าเดิม กลัวลูกทำใจไม่ได้ และเพราะตัวเขาเองก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน

“มะ...แม่...” ดนตรีอ้าอึ้ง พยายามกลืนน้ำตาไม่ให้ไหล แม้ว่าจะผ่านมาสามปีแล้ว เน้นนานในความคิด แต่ไม่เคยเลื่องรางในจิตใจ ภาพทุกอย่างของเรายังชัดเจน สามปีที่ไม่มีปลาหูเคียงข้าง แต่ทุก ๆ ช่วงเวลาที่หายใจ เขายังมีแค่ปลาหูเสมอ หนองไม่เคยจากไปไหน มันยากเหลือเกินที่จะทำใจยอมรับ

“คุณแม่ร้องให้ทำไมคะ” แซลมอนเอียงคอถามตาแป๋ว หลายครั้งแล้วที่แซลมอนเห็นคุณแม่ร้องไห้ มองไปบนฟ้าแล้วก็ร้องไห้

“คิดถึงคุณแม่เหมือนกันหยอคะ”

“คะ พ่อคิดถึงคุณแม่ คิดถึงมาก” มือหนากำพวงมาลัยจนเส้นเลือดเห็นชัด นัยน์ตากมแดงกำ

“หนูมนก็คิดถึงคุณแม่เหมือนกัน เราไปหาคูแม่กันไหมคะ คุณพ่อพานูมน

ไปหาคุณแม่ นะคะ” เจ้าเด็กช่างพูดช่างจาใช้ไม้ตายโดยการพูดน้ำเสียงออกอ่อน
แชลมอนอยากเจอคุณแม่ อยากเล่นกับคุณแม่ นุ่ม่อนไม่เคยเจอคุณแม่เลย คุณพ่อตรี
บอกว่าแม่ไปทำงานอยู่ที่ไกล ๆ อีกนานกว่าจะกลับ ไม่ว่างมาหา แต่เราก็ไปหาคุณแม่
ได้นี่นา

“เรา... อีก” มีวูบหนึ่งที่ดนตรีก็คิดจะไปหาปลาหูก พาแชลมอนไปด้วย ไปอยู่
ด้วยกันสามคนพ่อแม่ลูก คงจะมีความสุขมาก ๆ กว่าที่เป็นอยู่ แต่เขาก็ทำไม่ลง
เขาทำไม่ได้ แชลมอนต้องได้เติบโต และเขาก็ต้องก้าวเดินต่อไปข้างหน้าให้ได้

แม้ว่าทุก ๆ ครั้งที่หายใจมันยังคงทรมาน มันยังไม่หลุดพ้นจากความเจ็บปวด
แต่เขาก็ต้องเดินต่อไปเพื่อแชลมอน เพื่อปลาหูกให้ได้

ปลามองพี่อยู่ใช่ไหมคนดี พี่ทำตามสัญญาแล้วนะ

“เรารอคุณแม่อยู่ที่บ้านดีกว่านะคะแชลมอน ไม่นานหรอกค่ะ เดี่ยวคุณแม่
ก็จะกลับมาหาพวกเรา” แคร์ร...รอให้แชลมอนโตขึ้นกว่านี้ และรอให้เขาพร้อมที่จะ
ยอมรับความจริง

“ตะ แต่ อีก นุ่ม่อนอยากเจอคุณแม่เร็ว ๆ นี้คะ” ดนตรีหน้าเครียด มองลูกสาว
ที่เบะปากเตรียมจะร้องไห้โฮออกมา แชลมอนนะซีแกที่หนึ่ง ถ้าได้ร้องไห้แล้วก็ยากที่
จะหยุด ถ้าตอนอยู่ที่บ้าน เขาจะเข้าครัวทำขนมที่ลูกชอบ อีกฝ่ายก็จะกลับมาว่าเรง
ทว่าเขาขับรถอยู่ ไม่ถนัดเอาเสียเลยที่จะปลอมให้ลูกหยุดร้องไห้

ดนตรีหันซ้ายหันขวามองหาของเล่นหรือสิ่งของที่จะเบนความสนใจของ

แหลมอนได้ อาจจะเพราะเพิ่งทำความสะอาด ถึงได้ไม่มีของเล่นสักชิ้นหลงเหลือเลย

“อี๊! คุณพ่อขา! นั่น...!” แหลมอนที่กำลังร้องไห้ตะโกนเสียงดัง ยกมือป้อมปาดน้ำตาออกเพื่อให้การมองเห็นชัดเจน เด็กหญิงมองออกไปข้างนอกหน้าต่าง สังเกตเห็นหญิงชราใส่ชุดสีขาวกำลังนอนไม่ได้สติอยู่ที่ข้างถนน

“คุณพ่อจอดรถก่อนค่า! ไปช่วยคุณยาย!” ดนตรีทำตามคำบอกของลูกสาว ตอนที่เลี้ยวไปเห็นร่างของหญิงชราอนแน่นิ่งบนพื้น รถยนต์สีขาวจอดสนิทใกล้กับร่างของหญิงชรา แหลมอนหยุดอึ้ง ชูแขนสองข้างให้คนเป็นพ่ออุ้มลงจากรถ ร่างสูงให้เจ้าตัวเล็กอยู่ข้างหลังตัวเอง เขาคุกเข่าอยู่ที่พื้น ปลุกเรียกสติคนที่นอนสลบ

“คุณยายครับ คุณยาย”

“คุณยายขา!” แหลมอนนั่งลง ร้องเรียกตามพ่อ ใช้มือเล็ก ๆ เขย่าตัวคุณยายเบา ๆ หญิงชราในชุดสีขาวค่อย ๆ ลืมตาตื่น ดนตรีประคองให้เธอนั่ง

“คุณยายเป็นอะไรคะ” เด็กดีถามด้วยความเป็นห่วง คุณครูสอนว่าให้ช่วยเหลือคนอื่นยามที่กำลังลำบาก นุ่มนวลไม่อยากให้ใครลำบาก ไม่อยากให้คุณยายเจ็บ

ดนตรีคอยระวังความปลอดภัยให้ลูกสาว ถนนทางกลับบ้านค่อนข้างเปลี่ยว ท้องฟ้ากว้างเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเข้ม เขาสำรวจตามร่างกายของหญิงชราว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า สังเกตรอบข้างจนแน่ใจว่าจะไม่มีมีจฉาชีพเข้ามาทำร้าย

หญิงชราแปลกหน้าขยับร่างกาย ท่าทางแปลก ๆ พึมพำกับตัวเองเบาๆ “อี๊! แล้ว เมื่อไหร่ข้าจะได้ไปเกิด...”

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่เป็นไร” คนตอบสบตากับมนุษย์ตรงหน้า ความโศกเศร้ามากล้นภายในใจ รอบกายร่างสูงมีแต่หมอกสีเทาของความทุกข์ทรมาน เหลือบมองเด็กหญิงตัวน้อย หน้าตาน่ารักก็มีความเสียใจซ่อนในรอยยิ้มสดใสไม่ต่างกัน

มนุษย์ชอบพ่ายแพ้ให้แก่ความรัก

“ยายไม่เป็นอะไรรอกพ่อหนุ่ม” เธอพูดเสียงเบื่อบ่อย ปีกาจอในร่างหญิงชราลอกตา ภารกิจที่ได้รับคือการพาวิญญาณชั่วไปถวายซาตานแลกกับการไปเกิด แต่เพราะความสงสาร เธอส่งวิญญาณให้ยมบาลแทนเลยไม่ได้ไปเกิดสักที ถูกลงโทษให้เป็นคนเร่ร่อนไม่รู้จบรู้อัน รอคอยภารกิจใหม่

“ยายแค่เพลอหลับ” ดนตรีฆมวดคิ้วตอนที่ได้ยินคำตอบ แซลมอนเกาหัวแกรก ๆ ทำไมคุณยายมานอนข้างถนน

“อยากให้ผมช่วยอะไรไหมครับ”

“ให้หนุ่มช่วยอะไรไหมคะคุณยาย” แซลมอนพูดตาม เธอเสนอความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ แต่หญิงชราสั่นศีรษะไปมา

“ไม่เป็นไรจะดีกว่า...เป็นคุณพ่อที่เลี้ยงลูกเก่งมากเลยนะพ่อหนุ่ม” ปีกาจอหันไปพูดชมคนเป็นพ่อ จิตใจของเด็กหญิงบริสุทธิ์กว่าสิ่งใด ดนตรียิ้มบาง ลูบหัวลูกสาว เพราะสัญญาากับคนรักไว้แล้วไง เขาพยายามเลี้ยงดูแซลมอนให้ดีที่สุดเสมอมา

ปีกาจออ่านความคิดของอีกฝ่าย รู้สึกเวทนา ชายหนุ่มไม่เคยปล่อยให้ตัวเองมีความสุขเลย ไม่ปล่อยให้อดีตเป็นอิสระ จมกับความทรมาน วาดคนรักไว้ในความ

ทรงจำ ชั่งตัวเองไว้ในความฝันเดิม ๆ

“พ่อหนุ่มกำลังทำให้แม่ของเด็กไปไหนไม่ได้ล่ะ”

“ครับ?”

“คนที่ตายไปแล้วเขาไปเกิดไม่ได้ ถ้าพวกคุณไม่หลุดพ้น...ตายไปสามปี
แต่ยังไปเกิดไม่ได้มันทรมานนะพ่อหนุ่ม ไม่ใช่แค่คนที่อยู่จะเสียใจอยู่ฝ่ายเดียว
หรือกนะ”

“พูดอะไรนะครับ” ร่างสูงเดือดพล่านใจใจ คำว่าตายเป็นคำต้องห้าม ทุกคนรู้
ว่าไม่ควรพูดให้เขาหรือแซมมอนได้ยิน เธอกำลังพูดอะไรอยู่ ทำเป็นรู้ดีทุกอย่าง กำลัง
พูดถึงใครอยู่กันแน่

“ไม่ต้องห่วงอะไรหรือพ่อหนุ่ม เมียของคุณ เขาจะได้ไปอยู่ที่ที่ดี ถ้าคุณ
สามารถก้าวผ่านไปได้” เธอพูดบอกอย่างถื่อวิสาสะ วิญญาณไปเกิดไม่ได้ เพราะ
มีบ่วงคอยกักขังไว้ อีกไม่นานก็จะถูกซาตานเรียกไปรับใช้เป็นทาส เช่นเธอที่ต้อง
เป็นยายแก่ คอยพาดวงวิญญาณไร้ญาติไปถวายเป็นการได้ไปเกิดใหม่ หา
‘ตัวตายตัวแทน’ อยากรู้เป็นปีศาจที่ใจร้ายอีกสักหน่อย จะได้จัดการอะไร ๆ ง่าย ๆ
ไม่ใช่สงสารผีทุกตัวไปเสียหมด จนไม่ได้ไปเกิด ต้องเป็นคนเร่ร่อนนานสิบ ๆ ปี

“ปล่อยให้เขาไปเกิด...”

“หยุดพูด” มือหนากำเข้าหากันแน่น คนแปลกหน้าเข้าใจดีว่าอีกฝ่ายรู้สึก
อย่างไร เธอเปลี่ยนเป้าหมายไปที่เด็กหญิง

“เด็กดี แม่ของหนู...”

“ผมบอกให้หยุดพูด!” ดนตรีสบตากับหญิงชรา พยายามสะกดอารมณ์
แหลมอนสะดุ้งที่คุณพ่อเสียงดัง หญิงชรายกยืม

มนุษย์เอ๋ย...ไม่เคยยอมรับความจริง ส่วนเธอคือปีศาจจอมอ่อนแอ ชอบเข้าข้าง
มนุษย์ ช่วยเหลือวิญญาณน่าสงสาร

“แหลมอน...”

“คุณยายรู้จักนุ่นหรอคะ”

“กลับกันเถอะแหลมอน” ดนตรีชนลูก บรรยากาครอบตัวของหญิงชรา
เย็นยะเยือก ใบหน้าใจดีไม่น่าไว้วางใจ เธอรู้จักชื่อแหลมอนได้ยังไง เขารับอุ้มลูกไว้แนบ
อก

“ยายจะให้พรเพราะหนูเป็นเด็กดี ไหนลองพูดมาสิ ว่าอยากได้อะไร” ยายแก่
พูดตามหลัง แหลมอนสะกิดคนเป็นพ่อให้หยุดเดิน แต่ร่างสูงก็ไม่หยุด เด็กน้อยหันไป
มองคุณยาย กะพริบตาปริบ ๆ

“แค่หนูพูดมา ยายจะให้ทุกสิ่ง...” แหลมอนสับสน มีหลายเรื่องที่ไม่เข้าใจ
เด็กสามขวบไม่สามารถจัดการได้ แต่ก่อนที่จะถูกคนเป็นพ่อจับใส่รถ เธอตะโกนสิ่งที่
ต้องการออกไปสุดเสียง

“หนูอยากให้คุณแม่กลับมาอยู่กับพวกเรา...หนูอยากเจอคุณแม่” เด็กหญิงพูด
ขออย่างไร้เดียงสา ปีศาจยิ้มหวาน ก่อนที่ดนตรีจะปิดประตู หญิงชราพูดเสียงเบา
หวามันดังมากจนร่างสูงต้องยกมือปิดหู

“ไม่ขออะไรหรือพ่อหนู...ไม่สิ คุณขอมาตลอด ตั้งแต่วินาทีที่แม่ของหนูน้อยตาย

คุณขอให้ตัวเองได้ย่อนเวลากลับไปหาเขามาตลอด กลับไปแก้ไขเรื่องที่ผิดพลาด”

จะไม่ให้ปลาทุจากไปไหนอีกเลย

“จะไม่ให้ปลาทุจากไปไหนอีกเลย”

ดนตรีชะงัก ทุกคำที่เธอพูดมันคือสิ่งที่เขาอ่อนวอนทุกคืนวัน ภาวนากับฝนฟ้า ให้พัดพาดวงใจของเขากลับคืนมา

“สงสัยหรือว่ายายรู้ได้ยังไง เพราะมนุษย์ก็เป็นอย่างคุณนั่นแหละ งมหาย... เอาละ ไม่ได้ทำอะไรสนุก ๆ มานานแล้วเหมือนกัน”

“คุณเป็นใครกันแน่ เป็นหมอดูหรือไง” ดนตรีเริ่มโมโห เขาไม่ชอบที่อีกฝ่าย ทำเป็นรู้เรื่องของเขาดิไปทุกอย่าง

“ข้าจะทำให้พรของหนูน้อยสมหวัง”

“...”

“เตรียมใจไว้เถอะ”

ดนตรีขับรถออกไป ไม่สนใจหญิงแปลกหน้าท่าทางประหลาด แซลมอนที่นั่ง อยู่เบาะข้างหลังหลับไปแล้ว เขาเหลือบมองกระจกหลัง พบว่าไม่มียายแก่ยืนอยู่แล้ว ความว่างเปล่าเข้ามาแทนที่ อากาศภายในห้องโดยสารถานาวจับใจ รอยยิ้มมีเลศนัย ของเธอ ไม่สามารถคาดเดาได้ว่ามันมีความหมายว่าอะไร

การเล่นสนุกของปีศาจคืออะไรไม่มีใครรับรู้ได้...แต่ทุกอย่างกำลังจะเปลี่ยนไป จะไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป

แม้ตัวเธอจะเดินหนีแสนไกลห่าง แต่ว่าฉันไม่หยุดรักเธอ

“นี่! ตื่น ๆ อย่ามาแย่งที่กันนะไว้อย!”

“อะ โอ้ย” แรงเขย่าที่หัวไหล่ปลุกให้บางคนที่ยนอนหลับไหลตื่นจากห้วงนิทรา เปลือกตาสีมุกค่อย ๆ เปิดกว้างอย่างช้า ๆ พบกับชายชราในชุดเสื้อผ้าเก่า ๆ เนื้อตัวมอมแมมยื่นจ้องมองเขาด้วยสีหน้าเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ ปลาตูมองผ่านคุณลุงไปทางด้านหลังตามกลิ่นหอม ๆ ของอาหารไป

ตะ เดียวนะ นี่มันตลาดนี่! เขามาอยู่ที่ตลาดได้อย่างไร เขาตายไปแล้วนะ!

“นี่ไอ้หนู!” เสียงเหี้ยม ๆ เรียกให้ปลาตูหันกลับมาอง ตากลมกะพริบพริบ ๆ

“ละ...ลุงเห็นผมด้วยหรือครับ!” ร่างผอมบางริบลุคมานั่ง สบตากับคนอายุมากกว่า ลุงมีจิตสัมผัส! ลุงมองเห็นคนตาย! ปลาตูยิ้มกว้าง การอยู่ในโลกมืด ๆ เป็นวิญญูณไร้ร่างมันทรมาณมาก ตายมาสามปีแต่ก็ยังไม่ได้ไปเกิดใหม่สักที ถูกกักขังไว้ในโลกมืด ถูกอดีตตามหลอกหลอน

“ก็เห็นสิวะ! คิดว่าข้าตาบอดหรือไง! เอ็งลุกออกไปเลยนะ นี่มันที่ท่ามาหากินของข้า ถ้าอยากจะได้ที่ก็ไปนอนตรงนั้น”

“อะ...อะไรนะครับ”

“เจ้าของตลาดเขาใจดี ไปเลือกที่ว่าง ๆ เอาได้เลย”

“?” ปลาตูทำหน้างง ถูกคุณลุงผลัก ๆ ดัน ๆ ให้เขยิบออกไป ก่อนที่แกจะถอดกระเป๋ากีตาร์ที่สะพายอยู่วางลงกับพื้น มือหยาบกร้านหยิบกีตาร์โปร่งสีน้ำตาลมาถือไว้ ส่วนกระเป๋าก็เปิดอ้าไว้

มะ เมื่อก็คุณลุงผลักตัวเขาแล้วมือไม่ทะลุ!

หมับ!

“เฮ้ย! อะไรของเอ็ง! มากอดข้าทำไม!” หนุ่มสูงวัยอ้าปากเหวอ ไอ้หนูนี้มันเป็นอะไรของมันเนีย!

“ลุง! คนสัมผัสตัวกับผีได้ด้วย!” ปลาตูพูดอึ้งอยู่ข้างหลังชายแปลกหน้า

“อะไรของเอ็ง ปล่อยข้านะโว้ย” กลายเป็นเหตุการณ์โกลาหลขนาดย่อมอยู่ตรงพื้นที่เล็ก ๆ ในตลาดนัด พ่อค้าแม่ค้าที่กำลังจัดของขายเริ่มหันมาดู ลุงแซมนักกีตาร์เปิดหมวกกำลังถูกเด็กที่ไหนไม่รู้กระโดดกอดเกาะหลังเป็นปลิง

“ลูกชายเหรอลุงแซม” ชายร้านขายข้าวขาหมูเดินเข้ามาแซวเล่นตามประสา

“ไม่ใช่โว้ย ไอ่ยอด เอ็งมาช่วยแกะเด็กนี้ออกจากข้าที ไอ้หนู! ปล่อยข้าได้แล้ว!” ลุงแซมสะบัดไอ้เด็กตัวผอมสุดแรง บวกกับได้ไอ่ยอดช่วยไว้ ทำให้ไอ้หนูนั่นลงไปกองอยู่บนพื้น

“อะ...โอ้ย คุณลุง” ปลาตูลูบกันตัวเองป้อย ๆ เจ็บนะเนีย!

“เด็กที่ไหนละลุงแหม่” ยอดถาม

“ข้าจะไปรู้ไหม อยู่ดี ๆ ก็มานอนตรงที่ประจำของข้า กระโจนเข้ามาถอดกัน
เป็นลูกลิง”

“เอ้า มันยังงั้นเ๊ยอื้อหนู”

“คะ...คือ” ปลาหูอ้าปากพะงาบ ๆ พุดไม่เป็นคำ ร่างบางที่กำลังคิดว่าตัวเอง
เป็นวิญญาณเริ่มกระสับกระส่าย ค่อย ๆ หันซ้ายหันขวามองไปรอบ ๆ ผู้คนมากมาย
กำลังมองมาที่เขา

“พวกลุง ๆ น้ำ ๆ ก็ตายแล้วเหมือนกันหรือครับ”

“ปากเสียนะไอ้เด็กนี่! พวกข้ายังไม่ตาย แต่เอ็งน่าจะอีกไม่นาน!”

“หะ...หา”

ลุงแหม่ทำหน้าที่ ปลาหูเขยิบถอยออกห่าง ยกมือเกาหัว เขากำลังอยู่ที่ไหน
กันแน่ รู้สึกคุ้นเคยแต่ก็จำไม่ได้ เขาตายมาสามปีแล้ว ที่ผ่านมามองวิญญาณที่ยังไม่ได้
ไปเกิดอยู่แต่ในโลกมืดมน ไม่มีวิญญาณตนอื่น ไม่มีความรู้สึก ไม่ร้อน ไม่เย็น ยามหิว
ก็มีบุญของพีตริ สามีสุดที่รักที่คอยทำให้กัน

แต่ที่นี้มันไม่ใช่โลกของวิญญาณ เขามาอยู่ในตลาดนัดได้ยังไง แถมทุกคน
ยังสามารถมองเห็นคนที่ตายไปแล้วแบบเขาได้ ความรู้สึกร้อน รู้สึกเจ็บวนเวียน
อยู่รอบกาย และที่สำคัญ...

ตึกตัก ตึกตัก

หัวใจของเขามันกำลังเต้นอยู่

“รางวัลที่หนึ่ง งวดประจำวันที่สิบหก พฤษภาคม สองพันห้าร้อยหกสิบสี่ เลขที่ออก...”

กึก!

สองพันห้าร้อยหกสิบสี่!

เสียงดังจากวิทยุที่วิ่งเข้ามาทำให้ปลาทุซงักค้าง ตัวแข็งทื่อ จะเป็นไปได้ยังไงกัน ในเมื่อปลาทุตายปี สองพันห้าร้อยเจ็ดสิบสี่! ทำไมเขาย้อนเวลากลับมาเป็นสิบ ๆ ปี ได้

“หน้าซีดเลยไอ้หนู ไหวไหมวะ”

“ไ้ยยอด ข้าขอข้าวขาหมูสักจานให้ไอ้หนูนี้หน่อยได้ไหม ถ้ามีคนมาหย่อน กระปุกข้าแล้ว เดี่ยวข้าเอาให้”

“ไม่เป็นไรลุง เดี่ยวผมเอามาให้ครับ”

รอไม่นานข้าวขาหมูร้อน ๆ ในจานโฟมก็ถูกเอามาวางไว้ตรงหน้าของปลาทุ ร่างบางหิวมาก ท้องร้องโครกคราก แต่ก็ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะขยับเขยื้อน เด็กหนุ่มกำลังซ็อก หัวสมองขาวโพลน ปลาทุยกมือจับเนื้อจับตัวของตัวเอง สัมผัสอุ่น ๆ กับชีพจรที่เต้น ตบ ๆ ตรงข้อมือ ยิ่งตอกย้ำว่าเขายังมีชีวิตอยู่

“นะ นี่เรายังไม่ตายเหอเนี่ย”

“ยัง! นี่ไอ้หนู ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจ ถึงจะจน จะลำบากแค่ไหนก็ต้องสู้

ต้องไม่ตายง่าย ๆ เข้าใจไหม” ลุงแซมพูดบอกพลางเสียบสายกีตาร์เชื่อมเข้ากับลำโพง
ปลาทุหายใจเข้าออกช้า ๆ มือบางทาบที่หน้าอกข้างซ้าย หลับตารับรู้สีกของการมีชีวิต หัวใจของเขากำลังสูบฉีดเลือด อวัยวะทุกอย่างใช้การได้ดี เขายังเป็นคนอยู่
จริง ๆ มีชีวิตอยู่จริง ๆ ยังไม่ตาย

เป็นไปได้ยังไง...เขาย้อนกลับมาในอดีต? ตายแล้วฟื้น? หรืออะไร?
ไม่อยากจะเชื่อเลย นี่เป็นเรื่องจริงใช่ไหม?

“คะ...คุณลุงช่วยบอกผมหน่อยว่าผมเป็นคน ไม่ใช่ผี”

“อะไรของมันวะไฉ่ยอด! เอ็งเป็นคนไอ้หนู...บ้าหรือเปล่าเนี่ย”

คนฟังหัวใจเต้นแรง เขายังไม่ตายจริง ๆ ด้วย ทุกอย่างเป็นเรื่องจริง ขอขอบคุณ
สวรรค์ ขอขอบคุณพระเจ้า!

“คุณลุงผมยังไม่ตาย! คุณน้าผมยังไม่ตาย! ผมยังไม่ตาย!” ปลาทุร้องออกมา
ด้วยความดีใจ ใบหน้าซูบตอบยื้มกว้าง หันไปจับมือคุณลุงคุณน้าแล้วเขย่าแรง ๆ
อย่างตื่นเต้น ถ้านี่เป็นความฝันเขาก็ไม่อยากตื่น อยากสัมผัสความรู้สึกของการได้มี
ลมหายใจไปนาน ๆ

“เออ ยังไม่ตาย แต่ถ้าไม่กินข้าว ข้าวอีกไม่นานก็อาจจะตายได้”

โครก!

เสียงท้อร้องประท้วงความหิวดังพอดีกับที่ลุงแซมพูดจบ ปลาทุยกมือไหว้
ขอบคุณลุงแซมสลับกับคุณน้าเก็บบิ๊สบริบอบ จนคนอายุมากกว่าทั้งสองบอกให้พอแล้ว
รีบกินสักที ปลาทุก็จ้วงข้าวขาหมูรสเลิศเข้าปากอย่างไม่มีพัก

อร่อยมาก หมูนุ่มมาก น้ำซุปรกั๊หวานเค็มกำลังดี อาหารที่เป็นอาหารจริง ๆ มันอร่อยเหลือเกิน คิดถึงจังเลย กินแต่อาหารทิพย์จากบุญของสามีมาตลอดสามปี

“ข้าซื้อแฮม เอ็งละซื้ออะไร เป็นลูกเต้าเหล่าใครไอ้หนู” หลังจากที่ได้เห็นว่า เด็กตัวพอนี่มันตักข้าวเม็ดสุดท้ายเข้าปากแล้ว ลูกแฮมก็เอ๋ยถามออกมา เขายื่นขวดน้ำให้อีกฝ่ายดื่ม มันคงจะหิวมาก น่าสงสารจริง ๆ

“ผมซื้อปลาทุครับ เอ่อ ไม่ได้เป็นลูกใครครับ” จะว่ายังไงดี ปลาทุเป็นเด็กกำพร้านะ ถ้าให้นั่งไล่อายุตอนปีสองพันห้าร้อยเจ็ดสิบสี่ก่อนตายเขาอายุยี่สิบแปดปี แต่ถ้านับถอยหลังไปสิบปี ปีสองพันห้าร้อยหกสิบสี่เขาก็คงเพิ่ง...สิบแปดปี!

“ไม่มีครอบครัวหรือไง” ปลาทุส่ายหน้า สถานสงเคราะห์ต่างจังหวัดที่เขาเคยอยู่ เมื่ออายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ก็ให้ออกจากบ้านไปหาเลี้ยงดูตัวเองแล้ว

ก่อนตายเขาจำได้ว่าวันแรกที่เข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ เขามีเงินติดตัวออกจากบ้านมาประมาณหนึ่งหมื่นบาท นั่งรถมาในเมืองเพื่อจะไปหาสมัครเรียนกศน. ควบคู่ไปกับการทำงาน หลังจากทีลงจากรถทัวร์ตอนเช้ามืด กำลังหาที่พัก ก็มีแก๊งชายร่างใหญ่เข้ามาไถเงินกับของมีค่าไปหมดเลย ปลาทุวิ่งหนีตายไปเรื่อย ๆ จนเจอกับพีคินตรีที่เป็นคนช่วยชีวิตของเขาไว้ เขาไปทำงานที่บ้านของพีคินตรี ไม่นานเราก็รักกัน ตกหลุมรักเป็นแฟนกัน แต่งงานกัน มีลูกด้วยกัน แล้วปลาทุก็ตาย...ไม่ทันได้บอกลาสามีที่รัก ไม่ทันได้อุ้มลูกเลยด้วยซ้ำ

“พีคินตรี...” ร่างบางส่งเสียงคล้ายละเมอ ทอดสายตามองไปที่ไกล ๆ ที่นี้ไม่มีพีคินตรี ทุกอย่างไม่มีอะไรเหมือนเดิม ปลาทุมืดแปดด้าน สับสนหาทางออกไม่ได้ ไม่รู้ว่าตัวเองย้อนเวลากลับมาอดีตได้ยังไง ไม่รู้ด้วยว่าจะเอายังไงต่อ เส้นทางชีวิต

กลับตาลปัตรไปหมด

“แล้วนี่เอ็งจะแจ้งความไหม” ลุงแซมชายผู้ปากร้ายแต่ใจดีเอ่ยถามหลังจากที่ได้ฟังเรื่องราวของเจ้าเด็กตัวผอมจบบ ไม่รู้ว่ามันมั่วหรือมันบ้าที่บอกว่าตัวเองตายแล้วฟื้น โดนโจรปล้นเงิน เรื่องยาวเป็นละคร มันอาจจะกำลังขวัญเสีย สติยังไม่เต็ม อดสงสารมันไม่ได้ ตัวก็เท่าลูกหมาลูกแมว

“ไม่รู้เลยครับ” ปลาทูตอบเสียงแผ่ว มันก็ดีใจ ดีใจมาก ๆ เลยที่ได้มีโอกาสกลับมาเกิดใหม่ แต่ชีวิตที่ไม่มีพีคดนตรีมันก็แย่เหมือนกับตายทั้งเป็นนั่นแหละ ธรรมดาไม่ต่างกัน

“เอาหน้าไอ้หนู เงินทองมันเป็นของนอกกาย ยังไม่ตายก็หาใหม่ได้” ลุงแซมตบไหล่เล็กเชิงปลอบใจ เขาก็เป็นแค่นักดนตรีเปิดหมวก ไปเล่นดนตรีตามตลาดนัด เพื่อหาเงินเล็ก ๆ น้อย ๆ ประทั้งชีวิตไปวัน ๆ ช่วยอะไรไอ้หนูมันไม่ได้มากหรอก

“ถ้ายังไม่รู้ว่าจะเอาอย่างไรต่อกับชีวิต ก็นั่งพักที่นี่สักพักก่อนก็ได้” ลุงแซมว่า พลังเกากีตาร์กับร้องเพลงคลอไปเบา ๆ ปลาทูยกมือไหว้ขอบคุณ คงต้องนั่งกับคุณลุงไปอีกสักพัก เพราะเขาไม่มีที่ไปแล้วจริง ๆ

ความทรงจำในอดีตซ้อนไปซ้อนมาในหัวจนแยกไม่ออก ปะติดปะต่อเรื่องราวไม่ค่อยได้ มีเพียงแค่ความทรงจำก่อนจะสิ้นใจที่เด่นชัด เขาคลอตลูกสาวคนแรกได้ ไม่กี่นาทีก็ตาย

“แล้วจะไปตามหาพีคดนตรียังงัยละเนี่ย” ร่างเล็กนั่งกอดเข้าตัวเอง ปลอบความคิดให้ฟุ้งกระจายไปตามสายลมที่พัดผ่าน บ้านพีคดนตรีอยู่ถนนเส้นไหน ตำบลอะไร

อำเภออะไร ปลาทุจําได้ แต่ก็ไม่รู้จะไปยังงี เงินติดตัวสักบาทก็ไม่มี

ตลาดนัดช่วงเย็นเต็มไปด้วยผู้คนพลุกพล่าน ลุงแซมเริ่มร้องเพลงและเล่นกีตาร์ แต่ก็ยังไม่มีใครหยุดให้เงิน ปลาทุนั่งอยู่ที่เดิมมองคนเดินผ่านไปผ่านมาเพื่อจะเจอคนรู้จัก แต่ก็ไร้แวว จวบจนพระอาทิตย์กำลังจะตกดิน

“ແ່ກ... ร้องจนคอแห้งได้เงินมาห้าบาท” ผ่านไปนานหลายชั่วโมง ลุงแซมแกก็หยุดร้องเพลงมาพักดื่มน้ำ หลังจากที่ยืนร้องเพลงมาอย่างยาวนาน แต่เงินในกระเป๋ากีตาร์ก็มีเพียงแค่เหรียญห้าบาทเหรียญเดียว

ปลาทุส่งกระดาดใบปลิวที่ตกพื้นให้คุณลุงพัดไล่ความร้อน ในอนาคตก่อนตายตอนที่ยังอยู่บ้านเด็กกำพร้า เขาก็เคยร้องเพลงเปิดหมวกหาเงินจ่ายค่าน้ำค่าไฟช่วยมูลนิธิเหมือนกัน ทำทุกอย่างให้ได้เงินมาดูแลน้อง ๆ ในบ้าน

“ให้ผมช่วยไหมครับลุงแซม” เด็กหนุ่มอาสา ลุกไปยืนจับไมค์ที่ลุงแซมวางไว้บนลำโพง เจ้าของมันเหล่มอง โบกมือปัด ๆ ว่าอยากทำอะไรก็ทำ

“จะร้องเพลงอะไร ข้าเล่นได้แค่เพลงเก่า ๆ นะ” คนสูงวัยถาม ปลาทุทำท่าคิด เรื่องที่เขาเก่งที่สุดในชีวิต คือหนึ่งรักพีดนตรี เขากล้าทำทุกคนบนโลกเลย ไม่มีใครรักพีดนตรีเก่งเท่าเขาอีกแล้ว ส่วนเรื่องที่สองยกให้เป็นเรื่องการร้องเพลงแล้วกัน มีบางคนเคยบอกไว้...

‘ปลาร้องเพลงเพราะ ฟังอยากฟังเสียงปลาไปตลอดชีวิตเลยรู้ไหม’

‘พีตรีเนี่ยปากหวานจริง ๆ เลยนะ’

เป็นไปได้เขาก็อยากจะร้องเพลงให้พีตรีฟังไปตลอดชีวิตเหมือนกัน ไม่ต้อง

แยกจากกันไปไหนสักวันทีเดียว ทว่าความตายไม่เคยปราณีใคร แต่ในเมื่อเขาได้มีโอกาสนี้ใช้ชีวิตอีกหน เขาจะรักให้เต็มที่

“คุณลุงเล่นเพลงเพียงสบตา ของแจ้ ดนุพลได้ไหมครับ”

“ได้ ช้านี้แฟนตัวงเลย วยุ่นอย่างเอ็งรู้จักเพลงยุคเก้าศูนย์ด้วยหรือ”

“เพลงโปรดของผมเลยละครับ” เพลงโปรดที่คนโปรดมอบให้ บางคนร้องให้ฟังตอนขอเป็นแฟน สลักเนื้อเพลงแสนหวานไว้ข้างในหัวใจ แทนคำพูดนัยร้อยความรู้สึกนับล้านในเพลงเดียว

‘ได้พบสบตา เมื่อเจอหน้าเธอ’

ปลาทุเริ่มร้องเพลง ลุงแซมนั่งดีดกีตาร์ตามคอร์ดอยู่ข้าง ๆ น้ำเสียงใส ๆ แสบไฟเพราะขับร้องออกมาไปตามจังหวะ มันเป็นเพลงรักหวานเลี่ยน แต่คนร้องนำเสนอออกมาได้เศร้าจับใจ ทุกตัวโน้ตมีความทรงจำมากมายไหลผ่านไปกับเนื้อเพลงทุกอย่างของคนรักไม่หายไปไหน ต่อให้ตายแล้วเกิดใหม่อีกสักกี่รอบ ก็จะมีเขาที่รักไม่เปลี่ยนแปลง

‘ครุ่นคิดวนวายไม่คลายสับสน จะขอติดตามด้วยความอดทน’

ไม่นานผู้ที่กำลังจับจ่ายใช้สอยกันอยู่ก็เริ่มหยุดยืนมองดูปลาทุร้องเพลงกันเต็มพื้นที่ แถมยังให้เงินจนกระเป๋ากีตาร์เต็มไปด้วยแบงก์สีเขียว สีแดงนับไม่ถ้วน

ลุงแซมยิ้มกว้าง มองเงินในกระเป๋าทาวว ไ้หนูนี่มันร้องเพลงเพราะดีว้ย!

‘น่ารักน่าถนอมคิดตรองใส่ใจ ส่งยิ้มให้ไปแนะทำไม่สน หากแม้เปลี่ยนใจขอเดินด้วยคน ถึงเดินตากฝนขอเดินตามเธอ’

กึก!

“หยุดเดินทำไมวะไอ้ตรี” ขุนเหลียวกลับไปมองดนตรีที่อยู่ดี ๆ ก็หยุดเดิน เพื่อนหน้าตายชะงักนิ่ง หยุดอยู่กับที่เป็นหุ่น

หลังเลิกเรียนสามหนุ่ม ขุน แมน และดนตรีนัดกันมาเดินเล่นตลาดนัดหลังมหา’ลัย กว่าอาจารย์จะปล่อยก็ฟ้ามืด

“พวกมึงได้ยินเสียงคนร้องเพลงไหม” ดนตรีถามเพื่อน ร่างสูงพยายามใช้หูเงี่ยฟังเสียงร้องใส ๆ ที่ดังแว่วมาแต่ไกล ไหว่ท่าความคิดยาวก็ก้าวเดินออกไปทันที

“มึงจะไปไหนวะนั่น ไอ้ตรี! ไอ้ตรี!” อะไรของมันวะ ขุนกับแมนมองหน้ากันงง ๆ ก่อนจะวิ่งตามเพื่อนไป

‘อยากบอกให้รู้ว่าฉันชอบเธอ หัวใจมันเพื่อรักเธอเต็มทรวง หากได้เธอนั้นมาเป็นคู่ควง แสนสุดจะหวงรักเดียวตลอดไป’

“โห เสียงโคตรดี” ดนตรีพยักหน้ารับคำไอ้แมนที่เพิ่งเดินตามมา ร่างสูงทอดสายตาไปที่ใครบางคนที่กำลังถือไมค์ร้องเพลงอยู่ ท่ามกลางผู้คนมากมายที่รายล้อม แต่โฟกัสสายตาของเขาว่างไว้ที่ร่างบางที่กำลังร้องเพลงของศิลปินที่เขาชอบ

ผู้ชายตัวเล็ก ใบหน้าซีดเซียวหลับตาพริ้มเปล่งเสียงร้องออกมาอย่างตั้งใจ เป็นเสียงที่ไพเราะ มีเสน่ห์และชวนฝันอย่างที่ดินตรีไม่เคยได้ยินมาก่อน เสียงของคนคนนี้เข้าโสตประสาทซ้ำๆ และค่อย ๆ แทรกเข้ามาในหัวใจ

‘แม้ตัวเธอจะเดินหนีแสนไกลห่าง แต่ว่าฉันไม่หยุดรักเธอ’

ท่อนสุดท้ายของเพลงจบลง พร้อมกับคนร้องที่ค่อย ๆ ลืมตา ดนตรีสะดุ้ง

เล็กน้อยตอนที่บางคนหันมาสบตาด้วย ดวงตากลมโตของอีกฝ่ายเอาแต่จ้องมองมาที่เขาอย่างไม่ลดละ

“น้องเขามองหน้ามึงทำไมวะไอ้ตริ”

“นั่นดิ เฮ้ย ๆ! ภูวน้องเขากำลังวิ่งมาทางเราวะ”

ปลาทุย้มกว้างออกมาด้วยความดีใจ ก้อนเนื้อในอกสั่นไหวอย่างรุนแรง ฟีดดนตรี...สามีสุดที่รักของปลาทุยยืนอยู่ตรงนั้น คนตัวเล็กหันไปเอ่ยขอบคุณลงแซม ส่งไมค์คืนคุณลุง ก่อนจะวิ่งแทรกผู้ชมที่ยืนมุงดูอยู่ พุ่งเข้าไปกอดร่างสูงของดนตรีไว้เต็มรัก

“ฟีดรีของเค้า!”

“อุก!”

“เซี่ย!”

“เซี่ย!”

ขุนกับแมนอ้าปากเหวอ ร้องอุทานออกมาพร้อมกันเสียงดัง จะไม่ให้ร้องเสียงดังได้ยังไงก็น้องเขาดึงคอไอ้ตริลงไปจูบอะ!

ถึงต้องเข้าใจตาย ฉันก็พร้อมยอมตาย เพราะเป็นเธอ อย่่างไรทนได้เสมอ

ปลาตู้ใช้สองมือกุมใบหน้าของชายคนรักไว้ กดริมฝีปากลงไปบนอวัยวะเดียวกัน
แนบแน่นแทบไม่มีช่องว่าง...ดีใจเหลือเกิน ได้เจอพีคดนตรีแล้ว

พลั๊ก!

“ทำอะไรของมึงวะ” ร่างบางเซไปตามแรงผลักของอีกฝ่าย ใบหน้าซีดเซียวที่
เปราะเปื้อนไปด้วยน้ำตาฉายแววเจ็บปวด พีคดนตรีทำหน้าที่คุ้ยแค้น ยกมือเช็ดปากตัวเองแรง ๆ
เหมือนรังเกียจ

“พะ...พีคี่รี นี่ปลาตู้ไง เมียของพีคี่”

“หา!”

“หา!” ขุนกับแมนตาโต อ้าปากค้าง

“อะ ไอ้ตรี นี่มึงแอบไปมีเมียแล้วไม่บอกพวกกูหรอ!” ขุนถามเสียงตกใจ นี่
มันโคตรของโคตรพีคี่เหอะ เพื่อนของเขามันมีเมียได้ไงวะ! ไอ้คนที่ชอบทำหน้าตาย
วัน ๆ เห็นสนใจแต่เรื่องแต่งเพลงอย่างไอ้ตรีเนี่ยนะ!

“ไม่ใช่เว้ย!” ดนตรีหันไปพูดบอกเพื่อน ก่อนจะหันกลับมาสบตากับอีกคน

ไล่สายตามองตั้งแต่หัวจรดเท้า คนที่เพ็งอ้างว่าเป็นเมียของเขาเป็นเด็กตัวขาว
ร่างกายผอมแห้ง สูงแค่น้ำอกของเขาเอง น่องมันใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนส์
ขาสามส่วน ใบหน้าซีดเซียว ดวงตากลมโต จมูกเล็ก ปากเล็กสีอ่อนถูกฟันขบลดความ
ประหม่า เด็กนี้กำลังยืนมองมาที่เขาด้วยสายตาตัดพ้อ

“ไม่อะ! กูไม่เคยรู้จักไอ้เด็กหน้าแมวดือคนนี้แน่ ๆ

“พีตอรี่...”

“อะไรของมึงวะ อย่ามาจับ!”

“พีตอรี่...จำเค้าไม่ได้เหรอ เค้าเป็นเมียพีเง” ปลาทุก้าวเข้าไปหาสามีของ
ตัวเอง แต่ก็ถูกผลักออกอย่างไร้เยื่อใย ร่างบางทำได้แค่ยืนห่าง ๆ ทอดสายตามอง
สำรวจสามีตัวเองจากไกล ๆ พีตอรี่เหมือนในอนาคตเลย ตัวสูง ผอมยาวประจำจน
ต้องมัดไว้ ใบหน้านิ่ง ๆ ที่ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกเต็มไปด้วยไรหนวด เขาคงซีเกียจ
โกนมันอีกแล้วแน่ ๆ คุณสามียังชอบใส่เสื้อผ้าแบบเดิม ยังชอบใส่รองเท้าแบบเดิมเลย
ไม่เปลี่ยนเลย...

“จะเอาอะไรมาจำได้วะ มึงเป็นใครกูยังไม่รู้เลย” เว้นเสียแต่ความรู้สึกของ
พีตอรี่ที่มีให้กับปลาทุมันไม่เหมือนเดิม ปลาทุกัดปากตัวเองเพื่อกลิ้นสะอื้น รู้สึก
หนาวในอกจนต้องยกมือมากำหัวใจเอาไว้

การย้อนเวลากลับมาในอดีต เท่ากับว่าเรื่องของเราก็ต้องเริ่มใหม่ ปลาทุยัง
รักพีตอรี่ไม่เสื่อมคลาย แต่ในปัจจุบันสำหรับพีตอรี่แล้ว เขาก็เป็นแค่คนแปลกหน้า

“คะ...เค้าเป็นมะ...เมียพี” ปลาทุบอกอ้อมแอ้ม

“กูไม่เคย...”

“นะ...ในอนาคต”

กึก!

มนุษย์ทั้งสี่คนหยุดชะงักเหมือนมีใครไปกดหยุดเวลาไว้ ปลาทุก้มหน้าไม่กล้าสบตา ดนตรียืนขมวดคิ้วเป็นปม แต่ชุนกับแมนหัวเราะออกมาเสียงดัง

“ฮ่า ๆๆ ไอ้เหี้ย ฮ่า ๆๆ กูเจ็บท้อง”

“น้องมุกนี้ได้ ฮ่า ๆ พี่ชอบ ๆ” ก็เข้าใจนะว่าเพื่อนของเขามันก็น้ำตาดี มีสาว ๆ มาแหวะเวียนขายขนมจีบอยู่บ่อย ๆ แต่ไม่คิดว่าจะมีคนกล้ามาจีบไอ้ตรีไต้ง ๆ เพราะเพื่อนของเขามันดูเหมือนหมาบ้า

“เรื่องจริงนะครับ! ผมเป็นเมียพี่ดนตรีในอนาคตจริง ๆ” ปลาทุงเยหน้าสบตาพี่ ๆ บอกเสียงจริงจัง อดีตไม่เหมือนเดิมยังไงก็ช่าง แต่เมียของพี่ดนตรีในอนาคตต้องเป็นเขาแค่คนเดียว!

“ทำหน้าที่จริงจังด้วยเว้ย อะ ๆ ถ้าน้องทำนายได้ว่าตัวเองจะเป็นเมียไอ้ตรีในอนาคตนะนะ แล้วในอนาคตของพี่เนี่ยได้สมหวังกับน้องพลอยคณะอักษรฯ ไหม”

“เออใช่ ๆ พี่ด้วย ๆ เมียในอนาคตของพี่เป็นใครกันครับ” ชุนกับแมนหยอกล้อหัวเราะจนท้องแข็ง

“หยุดเลยพวกมึง เลอะเทอะ” ดนตรีพูดขัดเสียงเข้ม ใช้นัยน์ตาคมมองค้อนเพื่อน ก่อนปรายตามองคนเดียวกว่า อีกฝ่ายกะพริบตาปริบ ๆ ขอความเห็นใจ

“กูจะกลับละ”

“พีตดนตรีให้เค้าไปด้วยนะ” ปลาทุรีบวิ่งตามไปเกาะแขนร่างสูงไว้แน่น

“อะไรของมึงเนี่ย”

“เค้าเป็นเมียพีในอนาคตจริง ๆ นะ เรามีลูกด้วยกันแล้วด้วย” ดนตรีก้มมองไอ้เด็กหน้าแมวที่ทำหน้าตาน่าสงสารจนเขาเกือบจะใจอ่อน แต่ให้ตายเถอะ! จะมาจิบกันด้วยคำโกหกหลอกเด็กจริง ๆ ดิ

“ให้เค้าไปอยู่ด้วยนะพีตริ เค้าไม่มีที่ไปแล้วจริง ๆ” ปลาทุพูตเสียงสั้น เกาะแน่นไม่ยอมปล่อย คนอายุมากกว่าขมวดคิ้ว เริ่มหงุดหงิด

“มึงต้องเป็นนักต้มตุ๋นแน่ ๆ” เขาว่าพลงแกะมือเล็กที่เกาะแขนอยู่ให้หลุดออก

“ไม่ใช่นะพีตริ เค้าไม่ใช่...”

“ถ้ามึงก้าวเข้ามาอีกก้าวเดียว กูโทรแจ้งตำรวจแน่”

“พี...ฮิก พีตริ” ปลาทุไม่สามารถกลืนน้ำตาไว้ได้อีก พีตดนตรีทำท่าที่รังเกียจใส่กันมาก ๆ ไม่หลงเหลือความรักที่เคยมีให้กันเลยสักนิด

“ใจเย็น ๆ ก่อนหน้าไอ้ตริ” ขุนริบเข้ามาห้าม น้องตัวขาวร้องไห้จนตาบวม ส่วนเพื่อนของเขาทำหน้าบูด มือมันล้วงเข้าไปหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงเตรียมจะกดโทรหาตำรวจ

“น้อง พี่ว่าน้องเลิกพูดเล่นดีกว่านะ” แมนว่า

“ผม...ฮิก...ไม่ได้พูดเล่นนะครับ ผมเป็น...”

“กูไปรอที่รณะ” คนตรีไม่ฟังอะไรต่อ เดินหันหลังกลับไปที่ยรณนต์ของตัวเอง
ทันที ทิ้งให้ปลาทุมองตามไปด้วยสายตาเจ็บปวด

“ฮึก ฮือ”

“อะ...เอ่อ น้อง... ไม่ร้อง ๆ” ขุนกับแมนเล็กเล็ก คนผ่านไปผ่านมาเริ่มมองมา
ที่พวกเขาสองคนเหมือนโจรริตไถ่เด็กมัธยม

“พี่ว่าน้องกลับบ้านไปก่อนดีกว่านะ”

“อะ...ผม ฮึก ไม่มีบ้าน ผม...ฮือ อยากไปหาพี่ตรี”

“พูดจริงหรือเปล่าเนี่ย” ปลาทูปยักหน้าบอก น้ำตาไม่หยุดไหล เขาจะทำไม
ต่อไปดี ไม่แปลกหรอกที่พี่คนตรีจะผลักไล่กัน ในเมื่อตอนนี้ปลาทุมันเป็นใครก็ไม่รู้
ใครที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับพี่คนตรีเลย

“แมน ไอ้ตรีโทรมาตามแล้ว”

“เออ ๆ ไป ๆ เดี่ยวพ่อกูแตกหัว...เอ่อ พี่ไปแล้วนะน้อง” แมนหน้าเฉือน โบกมือ
บ้ายบายคนแปลกหน้าที่ยืนเศร้า สองหนุ่มเดินจากไป

“ฮึก” ปลาทูสะอึกสะอื้น ยืนมองซ้ายมองขวา ก่อนจะแอบเดินตามเพื่อน
สนิทสามมีไปต้อย ๆ

รณนต์คันสีขาวจอดอยู่ไม่ไกลจากตลาดนัด คนตรียืนสูบบุหรี่โคตินเข้าปอด ฟัน
คว้นสีเทาไปในอากาศ ร่างสูงหันมาเห็นว่ามีบางคนเดินตามมา เขาเขวี้ยงบุหรี่ลงพื้น
ใช้รองเท้าดับไฟ

“พามันมาเหรอ?”

“เปล่า น้องเขาตามมาเอง” ขุนสายหน้า กลัวโดนดนตรีทุบหัว ก็รู้น้องตัวขาวแอบเดินตามมา แต่จะให้หันไปไล่ต้ง ๆ มันก็ไม่กล้าอะ

“พีตริให้เค้าไปด้วยนะ” ปลาหูพูดเสียงสั้น แต่อีกฝ่ายไม่สนใจ สามหนุ่มก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ รีบล็อกประตูก่อนที่คนแปลกหน้าจะตามขึ้นมา ดนตรีสตาร์ตรถขับออกไปทันที ไม่สนใจคนที่อ้างว่าเป็นเมียของเขา

“พีตริ อีก...” เด็กหนุ่มวิ่งตามหลังรถยนต์ของคนรักไป ก่อนจะสะดุดล้มลง

“ไอ้ตรีสงสารน้องเขา”

“...” ดนตรีมองกระจกหลัง ไอ้เด็กหน้าแมวพยายามลุกวิ่งตามมา เลือดสีแดงสดเปื้อนที่เข้าไหล่เป็นทาง ฝนจากไหนก็ไม่ต้องกลมาหาใหญ่ เขาเผลอลดความเร็วของรถลงโดยไม่รู้ตัว จนอีกฝ่ายสามารถเดินกะเผลกมาเกาะหลังรถได้

“กูว่าให้น้องเขาไปกับเราก่อนก็ได้นะเว้ย”

“ทำไมวะ มึงเชื่อที่น้องมันบอกเหรอ ที่ว่าเป็นเมียไอ้ตรีในอนาคต”

“เปล่า ไม่ได้เชื่อ กูแค่คิดว่าเสียงของน้องมันเหมาะกับเพลงของเราดี มึงก็รู้ว่าเราตามหานักร้องประจำวงกันมานานมาก แล้วอีกไม่นานก็จะแข่งแล้วด้วย” ขุนพูดโน้มน้าว

“กูไม่เอามิฉาชีพมาเป็นนักร้องหรอก” นิสสันสีขาวจอดตรงทางออกเพราะรถติด ปลาหูยื่นเกาะไม่ยอมไปไหน สามหนุ่มนักดนตรีหันไปมอง

“แหม! มึงวิ่งไปฟังเสียงน้องมันคนแรกเลยค่า” คนพูดแบ่ปากใส่คนขับ

“เด็กตัวเท่าลูกแมว ดูไม่มีพิษมีภัยเลย น้องเขาบอกว่าไม่มีบ้านด้วยนะ น่าสงสารออก”

“มึงก็เชื่อคนง่ายเหลือเกิน” ดนตรีเถียง แต่ไม่ทันจะห้ามอะไร แมนกับขุนก็หยิบร่มในรถของเขาลงไปหาคนที่ยืนตากฝน

“พวกมึงเล่นอะไรกันวะ” ดนตรีถามเสียงขุ่น เมื่อเห็นว่าไม่ได้มีแค่เพื่อนของเขาที่ขึ้นมาบนรถ ไอ้เด็กผิวขาวหน้าเหมือนแมวก็ตามมาด้วย ร่างบางเปี้ยกม่อล่อคม่อแล็ก เอาแต่มองตามกันไม่หยุด

“กูชวนน้องเขามาเป็นนักร้องวงเรา” ขุนที่นั่งอยู่ข้างคนขับบอก ถือวิสาสะคว้าเสื้อกันหนาวของดนตรีส่งให้น้องปลาตู้ใส่คลายหนาว

“ว่าไงนะ!”

“ไอ้ตรี อีกแค่สองเดือนก็จะแข่งแล้วนะมึง แต่เรายังหานักร้องที่ถูกใจมึงไม่ได้เลยสักคน จากที่ฟังเสียงของน้องปลาตู้ กูว่าโทนเสียงของน้องนี่แหละ เหมาะกับเพลงของเราที่สุด” ปลาตู้รีบยิ้ม พยักหน้าหงิกหงักเห็นด้วยกับพี่ขุน พอพี่ ๆ เอ่ยปากชวนปลาตู้ก็ตอบรับทันทีเลย นี่มันเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ได้ใกล้ชิดกับพี่ดนตรีเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้พี่ดนตรีกลับมารักกันเหมือนเดิม

“แต่...” ปลาตู้ลอบมองเสียวหน้าคนขับที่กำลังไม่สบอารมณ์ ไม่ต้องสบตาก็คูรู้ว่าพี่ตรีกำลังไม่พอใจเขามาก ๆ

“จะฟอร์มทำไมว้า~ กูเห็นมึงหยุดเดินเพื่อฟังเสียงของน้องมันเลยนะ”

“กูไม่ได้ฟอร์ม กูแค่ไม่यर่วมงานกับคนขี้โกหก” ดนตรีเน้นเสียงตรงคำว่า ‘คนขี้โกหก’ ดัง ๆ ยอมรับแหละว่าเสียงของไอ้เด็กหน้าแมวเพราะมาก ๆ และมันดูจะเข้ากับเพลงของวงของเขาอย่างทีไอ้ขุนว่า แต่เขาเกลียดคนโกหกหลอกลวงที่สุด

“เอาหน้า น้องมันก็แค่พูดเล่น” แมนช่วยพูดปลางข้าเลื่องมอองน้องปลาทุทีทำหน้าเศร้า

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นพวกมึงก็รับผิตชอบกันเองละกัน” ไม่ยอมก็ต้อยอม ดนตรีตอบปิด ๆ หั้นไปสนใจการขับรตต่อ พยายามจะไม่มอองกระจกหลัง แต่มันก็เลียงยากไม่ว่าจะเพลอไปมอองทีไร ก็ต้อสบตากับไอ้เด็กหน้าแมวต้อที่ท่าตาหวานมอองเขาอยู่ตลอด

คิดว่าน่ารักมากหรือไง?

ไม่นานนิสสันสีขาวก็ขับเข้าไปจอดในร้วบ้านจัดสรร

“อย่าคิดขโมยอะไรละ ที่นี้มีกล้องวงจรปิด” ปลาทุมอองค้อนคนที่พอเหินบแนมกันเสร็จก็เดินหนีเข้าบ้านไปก่อน ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะ ปลาทุจะต้อคุณสามีปากร้ายให้ข้าเลย แต่ตอนนี้ทำได้แค่เดินตามร่างสูงไปต้อย ๆ

ปลาทุเดินเข้าไปในบ้านหลังใหญ่ที่คุ่นเคยดี ภาพจำเกี่ยวกับบ้านของพีดนตรียังคงเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน เขาอยู่ที่นี่ตั้งแต่วันแรกที่เข้ามารุงเทพฯ จนก่อนแต่งงาน พอเริ่มมีแซลมอน เขากับพีดนตรีก็ย้ายออกไปอยู่บ้านหลังใหม่ที่คนอายุมากกว่าสร้างด้วยเงินเก็บของตัวเอง ในอนาคตสามีของปลาทุเป็นนักดนตรีและนักแต่งเพลงที่มีชื่อเสียงมาก ๆ ค่าตัวแต่ละงานเหยียบแสน

“แม่สวัสดิ์ค้ำบ”

“สวัสดิ์จ้าหนุ่ม ๆ มาซ่อมดนตรีกันหรือจ๊ะ” ปลาทุละสายตาจากกรอบรูปตามฝาผนังทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น

“แม่เพลง!”

“?”

คนตัวขาววิ่งเข้าไปสวมกอดแม่ของดนตรีไว้ ดวงตาชั้นเดียวเอ่อคลอไปด้วยน้ำใส ๆ ส่วนคนที่ถูกกอดรู้สึกตกใจมาก หันไปเลิควิถามลูกชายว่าน้องเป็นใคร ดนตรีหน้าบึ้งตึง รีบเข้าไปดึงเด็กหน้าแม่ออกมาจากแม่ของตัวเองทันที

“ทำอะไรของมึงอีกเนีย แล้วรู้จักแม่กูด้วย?”

“คือ...”

“คืออะไร!”

“เบา ๆ ก็ได้ตรี จะตะโกนทำไม” แม่เพลงเดินเข้าไปแทรกกลางระหว่างเด็ก ๆ ดุสิ เจ้าลูกชายของเธอกำแขนน้องจนแดงหมดแล้ว ปลาทุได้โอกาสสะบัดแขนร่างสูงออก แล้ววิ่งไปหลบหลังคุณแม่ทันที

“แม่เพลงช่วยปลาด้วย” ปลาทุใช้ลูกอ่อนที่เคยใช้กับแม่ของดนตรีอยู่ประจำแน่นนอนว่าเธอใจอ่อนทุกครั้งไป

“ออกมานี่เลยนะ” ดนตรีตะคอกเสียงดัง

“ไม่ อ้อ!” คนหน้าดูพยายามยื้อแย่งแขนคนแปลกหน้าชี้ตัวให้มาหาตัวเอง

“ว้าย! หยุดนะตริ! ทำไมทำน้องแรงแบบนี้! ถอยไปเลยนะ!” เพลงตีมือลูกชายหลาย ๆ ที ให้ปล่อยมือออก เพิ่งสังเกตว่าเด็กหนุ่มตัวเปียก ที่เขามีแผลสด

“แต่แม่ครับ ไอ้เด็กนี่มันเป็นพวกตมตุน มันรู้จักผมไม่พอ ยังรู้จักแม่อีก ไอ้ขุนไอ้แมน กูไม่เอาไว้อะ”

“ไอ้ตริ มึงใจเย็นก่อนสิวะ” ขุนกับแมนรีบเข้ามาช่วยห้าม

“ใช่ เป็นอะไรของลูกเนี่ย น้องขุน น้องแมน แม่วานเอาลูกชายแม่ไปส่งบสตี อารมณ์ก่อนได้ไหมจ๊ะ เดี่ยวแม่คุยกับน้องเอง” เพื่อนสนิทลูกชายสองคนพยักหน้ารับ พลังหิวปีกดนตรีคนละข้าง

“ไม่แม่! โทรมแจ้งตำรวจเลย ไอ้ขุนไอ้แมนมึงจะมาจับกูไว้ทำไมเนี่ย ปล่อยไอ้หน้าแมวออกมาจากแม่กูนะ!” ปลาหูแอบแลบลิ้นใส่พีตดนตรีที่ถูกลากออกไป ทำไมสามีของเขาทำตัวไม่น่ารักแบบนี้เนี่ย คอยดูเถอะ ถ้ากลับมาหลงกันหัวปักหัวปำเมื่อไหร่ เค้าจะเอาคืนพีตริให้ถึงที่สุดเลย!

“พีตริไม่น่ารักเลยครับแม่เพลง” ร่างเล็กบ่นมุบมิบ

“หนูรู้จักแม่ด้วยหรอจ๊ะ” คนอายุมากกว่าถามเสียงอ่อนโยน มองเด็กตัวเล็กที่กำลังทำหน้าเลิกล้ออย่างเอ็นดู เธอพาอีกฝ่ายไปนั่งที่โซฟา ก่อนจะปลีกตัวไปเอาผ้าขนหนูมาให้

“ขอบคุณครับ” ปลาหูยกมือไหว้ อ้าอึ้งไม่รู้จะตอบยังไงดี

“เป็นรุ่นน้องดนตรีเธอ เอ... แม่ไม่เคยเห็นหน้าหนูเลย”

“คะ...ครับ”

“แล้วทะเลาะอะไรกันหรือคะ ลูกชายแม่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟเลย” คนถามเอื้อมมือไปช่วยคนอายุน้อยกว่าเช็ดเส้นผมที่เปียกชื้น ปลาหูสั้นไหวในอก คิดถึงสัมผัสอ่อนโยนของแม่สามี

“คะ...คือ”

“บอกมาเถอะ แม่จะไปตีพี่เขาให้” เธอพูดติดตลก รอยยิ้มใจดีกับฝ่ามืออบอุ่นทำให้ปลาหูสั้นที่เพิ่งพูดบอกออกไป แม่เพลงเป็นเหมือนแม่แท้ ๆ ของเขาเลย ไม่ว่าจะเมื่อก่อนหรือตอนนี้ เธอก็ยังใจดีไม่เปลี่ยน ปลาหูสั้นรักแม่เพลงมาก

“ปลาหูสั้นครับว่ามันฟังดูน่าเหลือเชื่อ และดูเป็นไปได้ แต่ปลาตายแล้วฟื้นกลับมาในอดีต”

“หา!”

“ปลาเป็นภรรยาของพีตรี มีลูกกับพีตรี แต่ปลาตายวันที่คลอดลูกในอีกสิบปีข้างหน้า”

“สองพันห้าร้อยเจ็ดสิบสี่หรือคะ”

“ใช่ครับ ปลาไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่อยู่ดี ๆ ปลาก็ตื่นขึ้นมาอีกครั้งในอดีตทั้ง ๆ ที่ปลาตายไปแล้ว”

“คะ...เดี๋ยวนะจ๊ะ” เพลงรู้สึกมีแรงจูงใจต้องยกมือมาνωดขมับ

“อะ...เอ่อ แม่ว่าหนูใจเย็นก่อน ๆ นะ ค่อย ๆ นึกดีกว่าไหม ว่าจริง ๆ แล้วหนูเป็นใครมาจากไหน”

“เรื่องจริงนะครับแม่เพลง ผมชื่อปลาหู ตอนนี้อายุสิบแปดปีเป็นเด็กกำพร้า ปลาเข้ามาในกรุงเทพฯ เพื่อจะหางานทำ แต่กลับถูกโจรริตไถเงินกับข้าวของไปหมดเลย”

“ตายจริง”

“ในอนาคตพีตริเป็นคนช่วยปลาไว้ พีตริพาปลามาอยู่ที่นี้ แล้วเราก็รักกัน แต่ปลาไม่รู้ว่าทำไมย้อนกลับมาในอดีตครั้งนี้ ปลาถึงไปตื่นอยู่อีกที่... แล้วพีตริก็ไม่เหมือนเดิม” ประโยคสุดท้ายปลาบอกกับตัวเอง

หญิงสูงวัยพูดอะไรไม่ออก เธอยังคิดตามคำบอกของเด็กหนุ่มไม่ทัน มันเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อเกินกว่าจะทำใจยอมรับได้ เพลงคว่ำปลาหูเข้ามาทอดปลอบ สงสารอีกคนที่เล่าเรื่องไปร้องให้ไปจนตาบวม

“ไม่ร้อง ๆ ไม่ร้องนะจ๊ะคนเก่ง”

“ฮึก...” ปลาหูปล่อยโฮกอดตอแม่เพลงแน่น ยิ่งถูกปลอบก็ยิ่งร้องให้ เขาไม่ได้ขอให้แม่เพลงเชื่อ เพราะขนาดเขาเองก็ยังไม่อยากเชื่อว่าตัวเองที่ตายไปแล้วจะได้โอกาสกลับมามีชีวิต เขาแค่ขอให้ได้อยู่กับพีตริ ได้พิสูจน์ความจริง

“ฮึก ให้ปลา ฮึก อยู่ที่นี่เถอะนะครับ” เพลงทอดปลอบคนอายุน้อยกว่าจนอีกฝ่ายสลบไป

“แม่หมายความว่าไง จะให้ใครที่ไหนก็ไม่รู้มาอยู่บ้านเราด้วยเนี่ยนะ” ดนตรีหันไปมองเด็กปลาหูที่นั่งหน้าสลอนบนโต๊ะกินข้าวฝั่งตรงข้ามกัน แผลที่หัวเขาแม่เขาก็เป็นคนทำให้ ไม่รู้ว่ามันพูดยังไงถึงทำให้แม่ของเขาเชื่อได้ พื้นฐานคุณนายเสียงเพลง

ก็ใจบุญสุนทานอยู่แล้วด้วย

“แม่บอกแล้วไงว่าแม่ไม่ได้ให้น้องมาอยู่ฟรี ๆ แม่ให้น้องมาช่วยทำงานบ้าน”

“แต่ไอ้เด็กนี้มันอาจจะจะเป็นนักต้มตุ๋นก็ได้นะแม่ ไหนจะเรื่องที่มันรู้จักผม รู้จักแม่อีก” ปลาหูทำท่าที่ไม่ได้ยิน ตักพะโล้แสนอร่อยฝีมือแม่เพลงเข้าปากอย่างสบายใจ

“ตรีเรียกน้องดี ๆ!”

“โหย” คนตรีร้องตอนถูกแม่ตีแขน ปลาหูแอบหัวเราะ สมน้ำหน้า แบร!

เพลงเหลือบมองหนูปลาหูนิด ๆ ก่อนจะลากแขนลูกชายออกมาคุยห่าง ๆ

“แม่ให้ลุงต้มช่วยสืบประวัติน้องปลาแล้ว น้องเป็นเด็กกำพร้าจริง ๆ ไหนจะถูกปล้นจนหมดตัวด้วย ดินะที่จับโจรได้แล้ว แม่ไม่รู้หรอกระว่าน้องรู้จักตรี รู้จักแม่ได้ยังไง แต่แม่ปล่อยให้เด็กตัวเล็ก ๆ ออกไปอยู่คนเดียวไปได้จริง ๆ”

“แต่เด็กนั้นมันบอกกับผมว่าเป็นเมียของผมในอนาคตนะแม่” ร่างสูงเบนสายตาไปมองคนที่กำลังจ้วงข้าวเข้าปากอย่างมูมมาม ไอ้เด็กหน้าแมวคือเนี่ยนะจะมาเป็นเมียเขา อยากทำให้ฝันร่วง

“ตรี เรื่องที่เราไม่รู้ก็ใช่ว่าจะไม่จริงนะลูก แม่ลองถามเรื่องลับสุดยอดของตรีกับน้องแล้ว น้องปลาตอบได้หมดเลย”

“แม่ว่าไงนะ”

“บางทีเรื่องนี้น้องพูดอาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้นะ” เพลงบอกอ้อมแอ้ม ขนาดเรื่องในวัยเด็กของเจ้าตรี น้องปลาหูยังรู้เลย หรือแม้แต่บางเรื่องที่คนตรีไม่รู้ มีเพียง

แค่คนเป็นแม่อย่างเธอที่รู้ น้องปลาทุก็สามารถตอบคำถามได้อย่างละเอียดยิบ จากที่ไม่เชื่อก็กะบับมีใจลังเลที่จะต้องเชื่อแล้วละ

“ให้ตายเหอะ แม่ล้อผมเล่นเหอะ” บ๊อบก้นไปใหญ่

“เอาหน้า ดีชะอีกจะได้มีคนมาอยู่บ้านเป็นเพื่อนแม่ ช่วยแม่ทำงานบ้าน มีลูกชายก็ไม่ค่อยอยู่บ้าน แม่เหงานะ”

“แต่...”

“นะจ๊ะลูกรัก”

“ให้เงินมันไปหาที่อยู่เองดีกว่าไหม”

“ดนตรีเรียกน้องดี ๆ! แม่ไม่คุยละ จะไปกินข้าว”

“แม่! เดี่ยว...แม่! กูจะบ้า!” ดนตรีสบถอย่างหัวเสีย หันไปแยกข้าวใส่คนที่ลอยหน้าลอยตาประจบแม่ของเขาอย่างไม่ทุกข์ร้อน

คอยดูเหอะ! เขาจะจับตาดูไอ้เด็กหน้าแมวดื้อทุกฝีก้าวเลย วันไหนมันทำอะไรแปลก ๆ ละก็ถูกเขาจับโยนออกไปนอกบ้านทันทีแน่

แต่ฝันลำเอียง ไม่เหมือนความจริง ทิ้งเราให้หลงในภวังค์

“ปะ หนูปลาตูไปนอนกันเถอะ” ปลาตูพยักหน้าหงิกหงัก ยิ้มกว้างให้แม่
เพลง

“หยุดเลยแม่” ดนตรีรีบเดินไปจับมือของสองคนแยกออกจากกัน คุณนาย
เสียงเพลงสนุกเกินไปแล้ว พอเห็นมีคนมาอดอ้อนหน่อยก็เอ็นดูกันเหลือเกิน

“ให้มันไปนอนเปลนอกบ้านโน่น โอ้ย! เจ็บนะแม่”

“ก็ตีให้เจ็บไง แม่บอกแล้วไซ้ไหมให้เรียน้องดี ๆ” ดนตรีกลอกตา ทำหูทวนลม
มองตาขวางใส่ไอ้เด็กหน้าแมวที่ทำให้เขาโดนแม่ดู เขาเห็นนะว่ามันแอบหัวเราะเยาะ
เขาด้วย

ร่างสูงของดนตรีเดินอ้อมหลังแม่ของตัวเองไปอยู่ข้างหลังของปลาตู เขาแอบ
ใช้มือผลักท้ายทอยของอีกฝ่ายจนโยกคลอนเป็นการแก้แค้นก่อนจะดึงตัวหนี

“พีตริ!”

“อะไร กูยังไม่ได้ทำอะไรเลย” ปลาตูอยู่ปากใส่คนโตกว่าที่ทำหน้ากวน ๆ ใส่กัน
พีตริตั้งใจทำซัด ๆ อะ หงี!

หลังจากที่เราทานข้าวเย็นกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ปลาหูกก็อาสาเป็นคนเก็บกวาด ทำความสะอาดเอง ร่างบางสร้างความแปลกใจให้กับเจ้าของบ้านมาก เพราะปลาหูกสามารถหยิบจับของทุกอย่างได้ถูกต้องทันทีโดยไม่ต้องถาม เสมือนว่าเคยชินหรือทำเป็นประจำอยู่แล้ว

แม่เพลงอมยิ้มเอ็นดูที่เห็นเด็กหนุ่มขยันขันแข็ง ไม่เหมือนลูกชายแท้ ๆ จอมขี้เกียจ เรียกได้ว่าไม่ว่าปลาหูกจะทำอะไรก็ถูกใจไปเสียหมด

“ผมไม่ให้นอนห้องเดียวกับแม่แน่ ๆ เดี่ยวกลางดึกมันแอบทำร้ายแม่ จะทำยังไง”

“เอ๊ะ เจ้าตรินี่!”

“ผมนอนข้างล่างนี้ก็ได้ครับแม่เพลง” ปลาหูกเอ่ยบอก ก่อนที่แม่เพลงจะตีสามีของเขาจนเนื้อเขียวเสียก่อน ในเรื่องราวของเราครั้งก่อน ปลาหูกก็เคยนอนโซฟามาแล้ว ไม่เป็นไรหรอก ไม่อยากให้พีตริโมโห

“กูไม่ให้นอน เดี่ยวมึงยกเค้านบ้านกูไปจนหมดใครจะรับผิดชอบ”

“ตริ! แม่จะโกรธแล้วนะ แล้วลูกจะให้น้องไปนอนที่ไหน แม่ไม่ยอมให้น้องไปนอนข้างนอกบ้านแน่ ๆ”

ร่างสูงยกยิ้มมุมปาก จ้องตากับไอ้เด็กปลาเน่า โบราณเขาว่าไว้...รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

“ให้มันนอนห้องผม”

เพราะฉะนั้นเขาก็ขอเก็บศัสตราวุธไว้ใกล้ ๆ ตัวนี้แหละ ดีที่สุด!

ปลาทุกำลังหัวใจสั่นไหวอย่างรุนแรง ความรู้สึกและบรรยากาศเก่า ๆ กำลัง
หวนคืนมา ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะได้มีโอกาสเข้ามานั่งในห้องของสามี ได้มานั่งรอ
ฟิตนตรีอาบน้ำเหมือนก่อนที่จะตาย

ร่างบางมองสำรวจไปรอบ ๆ ห้องนอนของชายหนุ่มยังเหมือนเดิม มันบ่งบอก
ความเป็นฟิตนตรีได้ดี ฟิตเขาชอบสีดำ ผนังห้องนอนก็เลยตกแต่งด้วยวอลล์เพเปอร์
และเฟอร์นิเจอร์สีดำ ข้าวของเครื่องใช้ก็ด้วย ห้องฟิตนตรีเป็นห้องโล่ง ๆ ไม่ค่อยมี
อะไรมาก นอกจากเตียงนอน ตู้เสื้อผ้าแบบบิลต์อิน โต๊ะคอมที่มีกระดานที่เขียน
เนื้อเพลงวางเกลิออน และกีตาร์ตัวโปรดวางอยู่ข้างเตียง ส่วนเครื่องดนตรีอื่น ๆ
สามีของเขาเก็บไว้ที่ห้องซ้อมดนตรีข้างล่าง

ถ้าเป็นในอนาคต ในห้องนอนจะมีชั้นหนังสือด้วย เพราะปลาทุชอบอ่าน
หนังสือนิยายมาก ฟิตริเลยสั่งทำให้กันโดยเฉพาะเลย แต่ปัจจุบันมันไม่มีอะไร
เหมือนเดิมเลย เรื่องของเขาในชีวิตของฟิตนตรีไม่มีอะไรเหมือนเดิม

แต่มันมันไม่สำคัญหรอก เพราะยังไงปลาทุก็จะทำให้ทุกอย่างกลับมามีอีกครั้ง
ให้ได้!

เสียงน้ำตกกระทบพื้นที่ยุกลงทำให้เลือดในร่างกายของปลาทุพุ่งพล่าน
ตื่นเต้นมากเหมือนกับวันเข้าหอเลย เขารอฟิตนตรีอาบน้ำ เรามีอะไรกันในวันแต่งงาน
แกร็ก!

ไม่นานดนตรีก็เปิดประตูออกมา ร่างสูงสมส่วนนุ่งผ้าขนหนูไว้ที่เอวสอ
เผยท่อนบนเปลือยเปล่า ปลาทุหน้าร้อนแทบไหม้ กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก

เบิกตากว้างจ้องคนตรงหน้า ไล่สายตาไปที่กลุ่มम्मสีควันบุหรีที่เปียกชื้นไปด้วย
หยดน้ำ ลงมาที่ใบหน้าของคนรัก สันgramคม ๆ นั้นมันช่างมีเสน่ห์เหลือเกิน ก่อนจะ
มองผ่านไหล่กว้าง ๆ ไปที่หน้าท้องสีแทนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเรียงสวยงาม ปลาทุ
กลั่นหายใจ พยายามจะไม่มองต่ำลงไปข้างล่าง แต่ก็เฝ้าจห้ามใจตัวเองได้

กลุ่มขมสีอ่อนรำไรนำทางไปสู่สิ่งที่อยู่ใต้ผ้าขนหนูผืนเล็กนั้นมัน...

“นอกจากจะเป็นนักต้มตุ๋นแล้ว ยังเป็นพวกเหินงามด้วยเธอ” ดนตรีว่า
เสียงแข็ง ยกมือกอดอก

“อะ...อะไร! ใคร?!” ปลาทุเถียงคอเป็นเอ็น

“มึงเง มอญนุญจอนน้ำลายไหลหมดแล้ว”

“!!” เขารับยกมือปิดปากตัวเองทันที...ให้ตายเถอะ น้ำลายจริง ๆ ด้วย น่าอาย
ชะมัดเลย ต่อให้เคยเห็นเรือนร่างพีตริมาแล้ว เคยเลยเถิดไปไกลจนมีลูกด้วยกัน แต่
ไม่เคยชินหรอก นี่คือการได้กลับมาเห็นในรอบสามปีเลยนะ ใครให้ใช้คุณสามีของเขา
หุ่นแซ่บ น่ากินขนาดนี้เล่า!

“แล้วทำไมพีตริไม่ไปแต่งตัวในห้องน้ำล่ะ”

“เรื่องอะไร นี่มันห้องกู”

“ซี!” ปลาทุแบ่ปากใส่ พี่เขากลายเป็นคนปากร้ายไปได้ยังไง ดนตรียิ้มเยาะ
คนที่เถียงไม่ออก ก้าวเดินผ่านไ้หน้าแมวไปที่ตู้เสื้อผ้า รื้อหาเสื้อผ้าเก่า ๆ ที่ใส่
ไม่ได้แล้วกับผ้าเช็ดตัวโยนไปให้มัน

“ไปอาบน้ำ กูอนุญาตให้ใช้พวกเครื่องอาบน้ำได้ แต่ช่วยมีมารยาทด้วย

อย่าหยิบอะไรที่ไม่ใช่ของตัวเองไป”

“เค้าไม่ใช่คนซื้อโมยนะ!”

“ใครจะรู้” ดนตรียกไหล่ หันหลังเข้าตู้เสื้อผ้า ปลาหูทำปากมูบมิบด่าแบบไม่มีเสียงอยู่ข้างหลัง ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าห้องน้ำไป

ร่างเล็กเปลือยเปล่ายืนใต้ฝักบัวให้สายน้ำชำระยาสระผมออกจากศีรษะ ปลาหูสามารถทำทุกอย่างได้อย่างเรียบง่ายและรวดเร็ว ไม่ว่าจะเปิดน้ำอุ่น หาแปรงสีฟัน อันใหม่ หยิบจับยาสระผมหรือสบู่เหลวได้อย่างคล่องมือ ไม่นานคนผิวขาวก็อยู่ในชุดที่เจ้าของห้องเอาให้กัน

เป็นเสื้อผ้าที่ตัวเล็กที่สุดสำหรับพีदनตรี แต่พอมันมาอยู่บนตัวปลาหูแล้วกลับหลวมโพก โดยเฉพาะกางเกงนอน ขาลากยาวถึงพื้น ช่วงเอวก็หลวมมาก ไม่มีเชือก ไม่มีหนังยางให้ผูก ปลาหูตัดสินใจถอดมันออกแล้วใส่แค่บ็อกเซอร์ตัวจิ๋วกับเสื้อแขนสั้นนอนพีตรีมันก็คลุมเข้าอยู่แหละ

“หะ...ทำไมมึงไม่ใส่กางเกง!!”

“เฮือก!” ปลาหูที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำสะดุ้งโหยง พีदनตรีตะคอกใส่กันเสียงดัง แถมยังทำหน้าดุด้วย

“ก็กางเกงมันหลวม” ปลาหูชูกางเกงขาวาวให้คนอายุมากกว่าดู

“แล้วเค้าก็ใส่กางเกงอยู่...นี่ไง” พูดจบกก็เลิกเสื้อยืดขึ้นสูงให้อีกฝ่ายเห็นว่าตนใส่กางเกงอยู่จริง ๆ

“มึงทำอะไรเนีย! หลวมก็ต้องใส่! ไปใส่มาเดี๋ยวนี้อย!” ดนตรีสั่งเสียงเข้ม

ร่างสูงรีบนั่งหันหน้าหนีไปอีกทาง ไอ้เด็กหน้าแมวตื้อนี่มันเหลือเกินจริง ๆ ตั้งใจยั่วเขาหรือไง!

แม่ง! ก็ชาวเกิน ยิ่งตอนเลิกเสื้อ เอวคอดฉิบหายเลย...ไอ้ตื้อ!! มึงคิดหี้อย่างไรเนี่ย!!

ปลาทุเบะปาก มองค้อนคนที่หันหลังใส่ ร่างบางยอมสวมกางเกงหลวม ๆ ตามคำสั่ง เขากลับพีตริจะโกรธกัน ดูลิ พีตริโมโหเขาจนหน้าแดง หูแดงหมดแล้ว

“เสร็จแล้วครับ” ดนตรีลอบถอนหายใจ หันหน้ากลับไปมองแขกที่ไม่ได้รับเชิญ

“เอาผ้าไปตากไว้ที่ระเบียงให้เรียบร้อย” ปลาทุพยักหน้าหงิกหงัก ทำตามคำบอก พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดินขึ้นไปบนเตียงนอนตามความเคยชิน

“เฮ้ย ๆ ขึ้นมาทำไม ลงไปเลย”

“อะ...อ้าว แล้วพีตริจะให้เค้านอนที่ไหน”

“ที่พื้นนั่นไง ลงไปเลย” ปลาทุมองตามก้านนียวาวที่ชี้ลงไปที่พื้นข้างเตียงอีกฝั่ง เพิ่งสังเกตว่ามันมีหมอนกับผ้าห่มผืนบางนอนแอ้งแม้งอยู่ เขารีบส่ายหน้าเขยิบเข้าไปเกาะแขนคนพี

“ให้เค้านอนบนเตียงด้วยนะ พีตริ นะ ๆๆ”

“ไม่”

“นะพีตริ ให้เค้านอนด้วยนะ” ดนตรีใช้หางตามองอีกคนที่วอแวเขาไม่หยุด

ไอ้เด็กปลาเน่มานั่นซุ่มมองเขาตาหวาน ทำแก้มพองลม ปากจู๋ เอานิ้วเขี่ย ๆ แขนเขาไม่หยุด แมงโคตรจะแมวเลย พออยู่ใกล้ ๆ กัน ยิ่งได้กลิ่นหอม ๆ แบบเด็ก ๆ ของปลาหูชัดเจน

ฉิบหาย ไอ้ตรีสติ!

“มึงจะนอนพื้นดี ๆ หรือจะให้กูโยนมึงออกไปนอนเปลนอกบ้าน” ดนตรีสะบัดแขนออก ชักสีหน้าใส่

“ตะ...แต่”

“ลงไป!”

“เค้านอนที่พื้นก็ได้!” ปลาหูอยู่ปาก รู้สึกยุบยิบ ๆ ในใจจนน้ำตาเริ่ม อยากจะงอแงใส่อีกฝ่ายแต่ก็รู้ว่าไม่สามารถทำได้ ฟีตริไม่ได้ใจดีเหมือนเมื่อก่อนแล้วนี่

ร่างบางมองค้อนใส่คนพี ก่อนจะหอบร่างของตัวเองลงนอนคุดคู่บนพื้นแข็ง ๆ ดนตรีกดปิดไฟ ถอนหายใจแรง ๆ ไม่เคยรู้สึกเหนื่อยใจเท่าวันนี้มาก่อนเลย

ห้องสี่เหลี่ยมมืดกอยู่ในความมืดและความเงียบ มีเพียงแค่แสงสว่างจากพระจันทร์ที่ลอดผ่านม่านเข้ามา ปลาหูที่งอนเอง หายเองนอนหนาวอยู่บนพื้น ฟีดนตรีเป็นคนขี้ร้อนเลยเปิดแอร์เย็นมาก ๆ ถ้าเป็นเมื่อก่อนอากาศอุณหภูมิเย็น ๆ ปลาหูนอนได้สบาย ๆ เลย แต่เขานอนบนเตียงในอ้อมกอดของฟีตริไง ไม่ใช่พื้นเย็น ๆ แข็ง ๆ

ไม่รู้ว่าเขาย้อนเวลากลับมาได้ยังไง เส้นทางชีวิตก็เปลี่ยนไป แต่แค่การได้มีชีวิตอยู่ก็ถือว่าดีมาก ๆ แล้ว อดทนไปก่อนก็ได้ แค่อายุอยู่กับฟีตริ เขาไม่ต้องการอะไรแล้ว

“ตกลงมึงรู้จักกูกับแม่ได้ยังไง” ดนตรีถามท่ามกลางความเงิบ ปลาทุ
ลูกมานั่ง เอาคางวางไว้บนเตียง

“ก็เค้าบอกพีตริแล้วไง ว่าเค้าเป็นเมียพีตริในอนาคต”

“หรือมึงชอบกูแล้วแอบสืบประวัติครอบครัวกู” ดนตรีพลิกตัวนอนหันข้างมา
ทางปลาทุ ไอ้เด็กหน้าแมวส่งยิ้มมาให้กัน

“ชอบสิครับ ไม่สิ เค้ารักพีตริต่างหาก รักมาก ๆ เลยด้วย แต่เค้าไม่ได้สืบประวัติ
ครอบครัวของพีตริหรอกนะ เค้าเป็นเมียพีตริจริง ๆ”

“มึงจะให้กูเชื่อเรื่องที่มึงบอกว่ามึงเป็นเมียกูในอนาคตที่ตายไปแล้ว แต่ดัน
ย้อนกลับมาในอดีตได้นะเธอ เอาไปหลอกเด็กเหอะ”

“เค้าพูดจริง ๆ นะ พีตริยังไม่ต้องเชื่อเค้าตอนนี้ก็ได้ เค้าเข้าใจ เพราะขนาด
เค้าเองยังก็ไม่อยากจะเชื่อที่ตัวเองย้อนเวลามาได้เลย แต่มันก็เป็นไปแล้ว” ปลาทุ
สบตากับคนพีที่ยังไม่ยอมรับฟังอะไร พยายามใจเย็น เพราะถ้าเป็นปลาทุ ที่อยู่ดี ๆ
มีคนเข้ามาบอกว่าเป็นคนรักในอนาคตของเขา เขาก็คงทำใจเชื่อยากเหมือนกัน

“เค้าแค่ขอให้พีตริเปิดใจให้เค้าได้ทำให้พีตริรักเค้าอีกครั้งก็พอ”

“จะทำให้กูรักเธอ ยากหน่อยนะ” ดนตรีท้าทาย

“ยากแค่ไหนเค้าก็จะทำให้ได้ น้ำหยดลงหินทุกวัน หินยังกร่อนเลย” ปลาทุ
บอกเสียงหนักแน่น

“เหอะ! หินเดินหินนะสิไม่ว่า” คนพีเบือนหน้าหนีไม่สนใจ ไอ้ปลาเน่าไปเอา
ความมั่นใจมาจากไหน

“ในอนาคตฟิตรีหลงเค้าอย่างกับคนโดนของ”

“กูอาจจะโดนมึงทำของใส่จริง ๆ ก็ได้ หลงเด็กหน้าเหมือนแมวอย่างมึงอะนะ ไม่มีทาง”

“โห พุดแรงไปแล้วนะ!”

“ทำไม? ไม่พอใจ? จะทำอะไรกูอะ กลัวนะ”

ปลาทุกำหมัดทุบลงเตียงนอน ฟิตรีกวนประสาท เขางอนอีกรอบ แต่อีกฝ่ายกลับอ้าปากหาว่า ไม่สนใจ

“แล้วในอนาคตกูเป็นยังไง” ดนตรีถามซ้ำ ๆ เขาไม่ได้เชื่อ ไม่อยากได้คำตอบ แค่อยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะโกหกไปทางไหน ทว่าคนน้องคิดว่าสามีയാรู้เลยกระตือรือร้นที่จะเล่าทันที

“ฟิตรีเป็นนักดนตรี เป็นนักแต่งเพลงที่เก่งมาก ๆ มีชื่อเสียง มีแฟนคลับเยอะมากกก”

พุดเข้าหู...ขอฟังต่อหน่อยละกัน

“ฟิตรีมีค่ายเพลงเป็นของตัวเองด้วยนะ”

“จริงดิ?”

“จริง ๆ ครับ”

ดนตรีไม่ค่อยแปลกใจเท่าไร เพราะนอกจากความฝันที่ว่าอยากจะทำวงดนตรีให้มีชื่อเสียง ได้ถ่ายทอดความรู้สึกผ่านบทเพลง ได้ทำผลงานดี ๆ ให้ผู้ฟัง

การมีค่ายเพลงเป็นของตัวเองมันก็เป็นอีกความฝันของเขาเหมือนกัน

“พีตรีนะเก่งจะตาย” ปลาหุยกนี้โว้ไปให้สองข้างเป็นภาพประกอบ ส่งยิ้มหวาน มันสดใสเหมือนดอกไม้แย้มบาน ทำให้คนมองต้องรีบหันไปทางอื่น ดนตรีหงุดหงิด ตัวเองที่เผลอวางสายตาไว้ที่น้องมัน

“เรื่องอนาคตใครก็พูดได้ปะวะ เรื่องที่ยังไม่เกิด มึงจะพูดมั่ว ๆ ยังไงก็ได้”

“แหะ! จั๊นพีตร็ลองถามเค้าดูสิ เรื่องที่พีตรึคิดว่าเค้าจะไม่มีทางรู้อะ” ปลาหุทำด้วยน้ำเสียงมั่นใจ ดนตรีเหยียดยิ้มอย่างหมั่นไส้ เอาอะไรมามั่นอกมั่นใจ เหอะ! ได้เวลาเห็นคนหน้าแตกแล้วสิ

“วันเกิดกู”

“ยี่สิบเจ็ดกุมภาพันธ์ เกิดที่กรุงเทพฯ โรงพยาบาล Y วันเสาร์ ตอนเก้าโมงตรง”

“!!!” มันกินสูติบัตรเขาเข้าไปหรือไง! แต่ของง่าย ๆ ใครก็สืบได้ปะวะ ดนตรีพยายามเก๊กหน้านิ่ง เหมือนว่าไม่ตกใจ

“ส่วนสูง” ปลาเนาไม่มีทางรู้แน่ แต่เขาก็ต้องพบว่าเขาคิดผิด

“สูงร้อยแปดสิบห้า จริง ๆ พีตรึอะ สูงร้อยแปดสิบสี่ แต่ชอบกรอกในใบสมัครว่าร้อยแปดสิบห้า”

เวร รู้ได้ไงวะ

“ไม่จริงสักหน่อย” ดนตรีแก้ตัวเสียงแข็ง

“เปลี่ยน ๆ มึงพูดสิ่งที่มึงรู้มาดีกว่า แล้วกูจะเป็นคนบอกเองว่าถูกหรือไม่ถูก”

ปลาทุยักหน้ารับ นิ่งคิดก่อนจะพูดออกมา

“พีตริถนัดมือขวา แต่ตอนเด็ก ๆ พีตริเห็นว่าเพื่อนที่ถนัดมือซ้ายเท่ดี เลยลองฝึกทำตามจนทำได้ ตอนม.หก พีตริแอบสละสิทธิ์จากคณะแพทย์ฯ เพื่อจะเข้าคณะดุริยางคศาสตร์ แล้วโกหกแม่เพลงว่าสอบไม่ติด”

กึก!

“ถูกไหมครับ” ปลาทุยักคิ้ว ถือไฟเหนือกว่า ดนตรีชะงัก หน้าเหวอ ร้างสูง เริ่มนอนไม่นิ่ง ไ้ปลาเน่ามันรู้ได้ไงวะ เรื่องมือซ้าย มือขวายังพอสังเกตได้ แต่เรื่องผลสอบเขาไม่เคยบอกใคร ไ้ซุนที่เป็นเพื่อนสมัยมัธยมยังไม่รู้เลย

“เรื่องต่อไปเลยนะครับ” พอเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ตอบปลาทุยักก็เล่าต่ออีก

“พีตริชอบสีเขียว ชอบภูเขามาก ไม่ชอบที่แคบ พีตริเล่นเครื่องดนตรีสากลได้ทุกอย่าง แต่เล่นดนตรีไทยไม่ค่อยคล่อง เวลาแต่งเพลงจะชอบแต่งในที่เงียบ ๆ แต่ต้องมีเค้าอยู่ด้วย”

“ทำไมต้องมีมึงอยู่ด้วย” ดนตรีหยุดขัด ทุกอย่างทีปลาเน่าพูดมามันก็ถูก แต่เขาติดตรงประโยคสุดท้ายนี่สิ

“เค้าเป็นที่ชาร์จแบตเตอรี่ให้พีตริไง” ปลาทุยเอาอ้าแขนทำท่ากอด คนมองกลอกตา ทำเป็นเอือมระอาหนักหนา

ไม่เห็นจะน่ารักเลย!

“โคตรมั่ว กูไม่อยากฟังละ”

“เค้าไม่ได้มั่ว ฟังเค้าก่อน มีอีกเรื่องนะ รอยสักตรงข้อเท้าของพีตริที่เป็นรูปสายฟ้าอะ เวลาที่มีเพื่อนถามความหมาย พีตริจะชอบบอกว่าก็เป็นรูปสายฟ้าทั่ว ๆ ไป แต่จริง ๆ แล้ว...”

“พอ! ไม่ต้องพูดแล้ว” ดนตรีร้องห้ามเสียงหลง

“อะไรเล่า เค้าจะพูดให้จบ” ปลาทุยืมแซว

“จริง ๆ แล้ว พีตริอะแอบชอบแฮร์รี่ พอตเตอร์...”

“ถ้ามันไม่หยุดก็จะจับมันโยนออกไปนอกห้องจริง ๆ ด้วย” ดนตรีสั่งเสียงเข้ม ทำหน้ายักษ์

ตอนเด็ก ๆ ใครก็อยากเป็นพ่อมดกันปะวะ!

ปลาทุรู้ดชิปปากจับ แต่ดวงตาก็ยังยิ้มอยู่ คนบนเตียงเขินจนแค้นแดงไปหมดแล้ว น่ารักจริง ๆ

“กูไม่อยากรู้ละ จะนอน” เขาส่ายหน้ายิ้มเอ็นดูคนที่ที่คลุมโปงหันหนีไปอีกทาง

“ให้เค้าเล่าอะไรอีกไหม เค้ารู้เยอะมาก”

“เงียบไปเลย”

“ฮ่า ๆ” ปลาทุหัวเราะจนตาเป็นสระอู พีตริแพ้เขาหมดรูป ร่างบางเล็กแก้มคนพี โน้มตัวเข้าไปให้ใกล้ใบหูสีเข้ม กระซิบคำหวานเบาๆ

“ฝันคืนะครับพีตริ ฝันถึงเค้าด้วยนะ”

“ไม่!” ปลาทุหลุดคำ ย้ายตัวเองกลับมาที่เดิม เท้าแขนมองผ่านหลังคนที่รัก

สุดหัวใจไม่ยอมนอน ปล่อยให้ น้ำตาแห่งความดีใจมันไหลรินออกมา

ดีเหลือเกินที่ได้กลับมาพูดคุยกับพี่ดนตรี ดีมากจริง ๆ ที่ได้มีโอกาสมาใช้ชีวิต
อยู่ข้าง ๆ พี่เขา ต่อให้เรื่องของเรจะต้องเริ่มใหม่ ปลาหูต้องทำให้พี่ดนตรีกลับมา
รักกันใหม่อีกหนก็ไม่เป็นไรเลย เขายินดีมาก ๆ

เรื่องของเราในอนาคต พี่ดนตรีเป็นคนทำให้ปลาหูตกหลุมรักจนหมดหัวใจ
ส่วนปัจจุบันก็ให้เขาเป็นคนทำให้พี่ตรีตกหลุมรักเขาจนหมดหัวใจบ้างละกัน...

ยังไงพ่อของยัยหนูแซลมอนก็ต้องเป็นพี่ดนตรี ปลาหูจองแล้ว!

